

Telegraful Român

Organ național-bisericesc

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 120 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 4 Dolari.
Ziarul apare Marțea și Vineria.

Correspondențele

să se adreseze Redacției Telegraful Român Strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză.
Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor:

un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

să se adreseze Administrației ziarului Telegraful Român, Sibiu, Str. Mitropoliei Nr. 45

Nr. 3082 Pres.

Nicolae,

din îndurarea lui Dumnezeu Arhiepiscop al arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu și Mitropolit al Românilor ortodocși din Ardeal, Bănat, Crișana și Maramurăș

Iubitului cler și popor: Har și milă dela Dumnezeu-Tatăl și dela Domnul nostru Isus Hristos

„Iată a biruit Leul... din rădăcina lui David, ca să deschidă cartea și să deslege cele șapte peceți ale ei“.

Apocalips 5, 5.

Cu inima încinsă de flacăra iubirii părintești Vă trimit și de astădată, iubiții mei fii sufletești, vestea cea bună a minunatei și izbăvitoare învieri a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, pe care o prăznuim astăzi după rânduiala sfintei noastre Biserici și după datinile cucernicilor noștri înaintași. Cu sufletul luminat de strălucirea cerească a acestui mare praznic cânt împreună cu Voi: *«Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le!»*

Intr'adevăr, prilej de nemăsurată bucurie duhovnicească este, iubiții mei, Învierea Domnului, căci ea e cheazășia învierii noastre din moartea în care ne-a pogorât păcatul celui dintâi om zidit de Dumnezeu. Ieșit din mâna Făcătorului a toate, acest om era la început bun și fericit. Nici o picătură de sudoare nu-i brăzda fața și nici o osteneală nu-i încovoia trupul. Nici o muștrare nu-i tulbura cugetul și nici o jale nu-i cernea inima. Sufletul îi era senin ca albastrul cerului și se bucura de fața lui Dumnezeu a cărui privire îl învăluia, iubitoare și ocrotitoare ca a unui Părinte atotbun.

Ci șarpele ispitei nu l-a lăsat în pace. Gândul de a fi deopotrivă cu Ziditorul l-a prăvălit în păcatul neascultării.

Prin el Adam s'a izgonit din rai și odată cu el — toți urmașii lui. Prin el, prin păcat, a venit în lume sudoarea, semnul osteneții, prin el s'a încovoiat trupul omenesc sub povara năcazului, prin el s'a întunecat cugetul omului și mintea lui a fost lipsită de lumina care să-i arate cărările adevărate ale vieții. Prin el s'a despărțit cerul de pământ ca printr'un zid, prin el s'a desfăcut omul de Ziditorul său și a toate.

Singur, cu sufletul învolburat de muștrare și desnădejde și cu trupul rătăcind pe întinsul fără de sfârșit... Vă puteți închipui, iubiții mei fii sufletești, o mai părăsită stare, o mai chinuită viață?

Și totuși această pedeapsă de care s'a învrednicit omul pe urma neascultării sale și a răsvrătirii împotriva Părintelui său, nu i-a fost dată decât spre învățătură. În mijlocul întunerecului care impresura pe om, bunul Dumnezeu a lăsat să cadă o rază de lumină — raza de lumină a nădejzii într'un Izbăvitor pe care-l va trimite, la plinirea vremii, spre a sparge zidul dintre pământ și cer și a lumina din nou cărările vieții omenești și a le îndruma către corturile fericirii vecinice. Trimișii lui Dumnezeu n'au lăsat să se stingă nici o clipă această rază de

lumină și de nădejde. Și nădejdea nu a rușinat, căci obârșia ei era însăși voința atotiubitorului Părinte.

„La plinirea vremii“ însuși Fiul lui Dumnezeu s'a pogorât în lume *«chip de rob luând, întru asemănarea oamenilor făcându-se și cu închipuirea aflându-se ca omul, s'a smerit pe sine, ascultător făcându-se până la moarte — și încă moartea pe cruce»* [Filipeni, 2, 7—8]. Ascultător, față de cine? Față de Tatăl cel din ceruri, a cărui voință n'a călcat-o nici odată: Nici în clipa întregitei ispitiri, nici în clipele ispitirii de către iudei, nici în clipa ispitirii de către Petru, nici în clipa în care i se întindea paharul jertfei celei mari a răstignirii pe Cruce. Viața Lui întreagă a fost ascultare și slujire. Slujise lui Dumnezeu prin izbăvitoarea slujbă în care s'a pus față de oameni. Stăpânul a toate fiind — tuturora s'a făcut slugă, ca pe toți să-i mântuiască. Fără de păcat fiind, a ispășit păcatele lumii. Prin moartea sa pe cruce a ucis moartea *«ca tot celce crede întru El să nu piară, ci să aibă viață vecinică»* [Ioan 3, 16].

Nimeni să nu se poarte cu gândul, iubiții mei fii sufletești, zicând întru inima sa: „Dumnezeu fiind Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos, i-a fost ușor să urce dealul căpăfinii și să moară“. Nu! — fiindcă El a fost și om adevărat, cu simțuri ca ale noastre. Nepriceperea oamenilor l-a tulburat adesea, răutatea fariseilor l-a amărât de multeori, trădarea lui Iuda i-a învăluit inima în durere cumplită, l-au durut cuvintele de ocară și sudalmele și loviturile mulțimii înțărătate și ale ostașilor păgâni, a simțit durerea cununei de spini așezată cu batjocură și cruzime pe capul Său, s'a prăbușit de mai multeori sub povara crucii pe care a fost silit s'o poarte pe drumul Golgotei și trupul său sleit de puteri s'a cutremurat de străpungerea pi-roanelor bătute în mâinile Sale, cu care a vindecat și a bine-

cuvântat noroadele, și în picioarele Sale cari nu s'au mișcat în viața pământească decât pentru a duce mângăiere și alinare suferințelor omenești.

Știindu-și de mai nainte tot drumul de suferințe și jertfe ale izbăvitoare Sale vieți, Fiul lui Dumnezeu nu s'a abătut o clipă din el, căci *«n'a căutat voia Sa, ci voia Tatălui celui ce l-a trimis»* [Ioan 5, 30]. Venise doar în lume pentru cea mai mare biruință: împăcarea omului cu Dumnezeu, împreunarea pământului cu cerul — într'o singură împărăție. Iar pentru această biruință știe că trebuie să aducă cea mai mare jertfă. Căci: *«Grăuntele de grâu căzând pe pământ de nu va muri, el singur rămâne, iar de va muri multă roadă aduce»* [Ioan 12, 24].

Dar, iubiții mei fii, pe urma jertfei Sale preacurate, „Dumnezeu l-a și prea înălțat pe dânsul și i-a dăruit lui nume care este peste tot numele: ca întru numele lui Isus tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pământești și al celor dedesupt și toată limba să mărturisească, că Domn este Isus Hristos întru mărirea lui Dumnezeu-Tatăl“ [Filip. 2, 9—11].

Iar pe noi, ceice întru numele Lui ne-am botezat și întru harul Lui ne-am îmbrăcat, prin moartea și învierea Sa Hristos ne-a deslegat din cătușile păcatului și ne-a redat iubirii părintești a Tatălui care ne așteaptă cu brațele deschise în corturile pline de căldură și de lumină ale împărăției Sale.

Cu ce ne vom face vrednici de atâta îndurare a lui Dumnezeu și cum ne vom face părtași bucuriei învierii Domnului? Cu iubire față de Dumnezeu și față de oameni: *„Îmbrăcându-ne în omul cel nou, care după Dumnezeu s'a zidit întru dreptate și întru sfințenie“* [Efes. 4, 24]. Nimeni să nu mai pizmuiască, nimeni să nu mai clevetească, nimeni să nu mai mintă, nimeni să nu mai fure, nimeni să nu se mai trufească, nimeni să nu mai facă

nedreptate. Ci cu sufletul său curăţit de patimi şi încins de flacăra iubirii frăţeşti să sărbătorească fiecare întru tot lăudata înviere a Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos, făcând din această sărbătoare hotar despărţitor dintre viaţa veche a omului păcătos şi dintre viaţa cea nouă, închinată pe deaşteptul Domnului şi Stăpânului vieţii.

Mai ales acum se cuvine, iubirii mei fii sufleteşti, să prăznuim Paştile cu sufletele înnoite şi cu inimile curăţite. Căci Paştile anului acestuia alcătuesc peatra de hotar a celor nouăsprezece veacuri scurse dela preacurata patimă şi dela prealumina înviere a Mântuitorului nostru Isus Hristos.

O lume nouă se cuvine să se nască din acest mare praznic; o viaţă nouă trebuie să înceapă dela această peatră de hotar a timpului. O viaţă a păcii, a bune înţelegeri, a dreptăţii şi iubirii frăţeşti. O viaţă nouă: în Hristos. Hotărându-ne bărbăteşte să ne înnoim cugetele şi simţirile şi îndrumându-ne paşii către această viaţă, se va sălăşlui între noi împărăţia lui Dumnezeu, împărăţia unui pământ nou sub un cer nou, pe care a visat-o prorocul Isaia, în clipele de Duhul Sfânt luminate ale vieţii sale. Abia când această împărăţie se va împlini, se vor putea bucura neamurile de toate rodurile biruinţii Leului care a deschis cartea şi a desfăcut cele şapte pecetei ale ei [Apocalips 5, 5].

Şi, iubirii mei fii, vremile noastre sunt deosebit de potrivite pentru această înnoire lăuntrică. Fiindcă sunt vremi de cumplite necazuri şi de cruntă încercare. Lovită de toate stâncile pierzării, lumea pare a se fi încredinţat de adevărul cuprins în cuvintele Celui ce a înviat: «Fără de mine nu puteţi face nimic!» [Ioan 15, 5]. Şi luminaţii fii ai neamului nostru din Mitropolia Ardealului au desprins porunca acestui adevăr şi au hotărât — toţi într'un gând mărturisind — să se înşire ca luptători devotaţi sub steagul Domnului Hristos şi al sfintei lui Biserici ortodoxe. În scopul acesta s'au întrunit în 5 Martie a. c. la Cluj într'o măreaţă adunare şi au alcătuit «*Frăţia ortodoxă română*» chemată să apere aşezământul sfânt al Bisericii noastre de loviturile vrăşmaşe, de ori unde ar veni ele, şi să le stee într'ajutor slujitorilor ei în lucrarea de înnoire sufletească a neamului, pe care o desfăşoară aceştia.

Inima mea de părinte saltă de bucuria acestei înfăptuiri creştineşti a cărturarilor noştri. Cu cele mai bune nădejdi V'ouă vestesc şi Vouă, pentru bu-

curia Voastră de sfintele Paşti să sporească şi prin bucuria acestei solii deschizătoare de zări spre nouă limanuri. Sprijiniţi şi Voi, cu toţii, această nouă tovărăşie de ostaşi ai Domnului şi fiţi încredinţaţi că făcând acest lucru staţi în cea mai bună slujbă a întregului nostru neam. Căci ceea ce-i trebuie mai ales astăzi acestui neam şi statului român, sunt caractere tari de creştini cari să nu se încovoie în faţa greutăţilor, să nu se târguiască şi să cadă înaintea ispitelor, să aibă toată puterea morală închinată binelui obştesc cu cea răspundere profundă care izvoreşte din credinţa în Dumnezeu.

Cu aceste vestiri şi cu aceste îndemnuri împărtăşite din cea mai curată inimă pă-

rintească a mea, doresc ca praznicul Învierii Domnului să-l petreceţi cu toţii sănătoşi, întru duhovnicească reculegere şi întru frăţească dragoste şi să-l ajungeţi întru mulţi fericiţi ani.

Darul Domnului nostru Isus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl şi împărtăşirea Sfântului Duh să fie cu Voi cu toţi. Cu această apostolească salutare vă vestesc încă odată bucuria praznicului:

Hristos a înviat!

Dat în Reşedinţa noastră arhiepiscopescă din Sibiu, la sărbătoreala Învierii Domnului din anul 1933.

Al vostru al tuturor de tot binele voitor:

Nicolae,
Arhiepiscop şi Mitropolit.

Ziua Învierii

— Ieri... şi azi... —

Tăpşanul Golgota se aşează misterios în veşnicie între două lumi: ieri şi azi. Pe el răutatea oamenilor, ca să ajungă la desăvârşit, găseşte de cuviinţă ca, printre alte două cruci, să înalţe una şi Aceluia care este cel mai bun în lume. Aceluia care din iubire a venit să ne înveţe a ne iubi: Mântuitorul Hristos.

Această Cruce sfântă s'a înfipt odată în pământ ca lemn de ocară, cu scopul ca să se sprijinească deapănuri în cer, iar cei cari o vor înţelege, prin credinţă şi fapte, — să se înalţe la Stăpânul ei, care «s'a făcut ascultător până la moarte»...

Oare cândva, prin lemnul cel de demult, Adam s'a izgonit din rai; iar azi, prin înţelepciunea Atotputernicului, lemnul menit spre umilire, înfrângere şi durere, a devenit mijloc de bucurie, triumf şi înălţare. Economia divină s'a realizat: dreptatea s'a restabilit după planul Celui de sus, iar noi am primit mântuirea.

Cele ce ni s'au socotit spre stricăciune, s'au schimbat în cele de folos: instrumentul de batjocură ieri, se face, azi, scară de urcat la cer.

Prefacerea minunată dintre ieri şi azi, cu logica înaltă care le îmbracă, o săvârşeşte Golgota prin Hristos Domnul. El a coborât această logică pe pământ ca să-l unească cu cerul.

Tăpşanul rămâne o taină cu înţeles adânc. Cu atât mai adânc cu cât doar trei zile trec, ca să se vadă înşelată în aşteptările ei, acea lume deacum două mii de ani, împotmolită în răutăţi, privată de o valoare spirituală înaltă, de un meteor înalt, — lume, ce părea un vulcan în erupţie când îşi aruncă focul mâniei şi al urei

prin sbirii lui Caiafa şi ciracii lui Pilat.

Trei zile sânt lăsaţi să se bucure încununătorii cu spini, şleahta «omorătorilor de proroci», ca la capătul lor, adevărul şi dreptatea sfântă să strălucească din camera sigilată, luminând în etern, cele mai tainice ascunzături ale minciunii ucigătoare de suflete.

Trei zile ca cel rău să-şi vadă împărăţia dărâmată, iar iubirea — începutul oricărei existenţe — să inundeze invidia şi mândria şi să transforme în bine pornirile inimii, de acum orientată în aşezămintele ei după alte obiective.

Măreaţă este Învierea. E timpul luminii spirituale, după o noapte funestă a păcatului. Al lacrimilor de bucurie, după cele de întristare şi durere. Al credinţei într'o viaţă spirituală, transcendentă, după o crasă necredinţă, după un eudaimonism şi hedonism condamnat. E timpul înfrăţirii neamurilor prin iubire după o ură separatoare, al nădejdi într'un viitor fericit, după o desnădejde de milenii. Al mângâierii, după o lungă şi nemângăiată durere. Al mântuirii şi împăcării obiective cu Dumnezeu, după o prăpastie uriaşă săpată prin sămânţa aruncată pe pământ de către diavolul.

E ziua încoronării învăţăturii şi întregii opere efectuate de Mântuitorul cu pecetea Dumnezeirii Sale.

Prin ea Hristos se întrepune dealungul veacurilor în istoria umanităţii care se desparte în două: *ieri* şi *azi*. Două istorii, două vieţi, două ere mult deosebite între ele, împregnându-i celei din urmă, în toate dome-

niile vieţii, un caracter specific, cel creştin.

Pe acest caracter, duh de viaţă creştină, se zideşte şi va trebui deapănuri să se zidească cultura şi civilizaţia umanităţii şi a fiecăruia în parte, ca să se poată ajunge scopul nobil, înaintându-se mereu spre «mai bine».

Ieri şi azi. Două contraste: Golgota cu strigătul de durere şi cu răsunetul de strălucitor şi concret în bucuria Învierii. Ieri, relativitatea şi moartea; azi, Absolutul şi Viaţa. Două aspecte care descopăr în una şi aceeaşi persoană pe Dumnezeu şi Omul. Ambele sânt părţi integrante, adânc grăitoare, ale Personalităţii Domnului.

«Ieri», revelează o viaţă omească demnă de admirat care a dovedit, faptică, o luptă-i viaţă aici şi te pogoară în umbra morţii; «azi», arată triumful aceleiaşi vieţi în cer, prin Înviere.

Luptă şi triumf; întristare şi bucurie; întunec şi lumină; moarte şi înviere. Sânt tot atâtea stări care însăilează o viaţă de om. Noţiuni corelative care-şi dau sprijinul reciproc, absolut necesar în vederea scopului înalt.

Răţiunea lor este evidentă: Mântuitorul Hristos o pune, prin viaţa Sa, în faţa tuturor şi oricând, ca să învăţăm şi să ne încurajăm căci avem trebuinţă: «In lume veţi avea necazuri, ci, îndrăzniţi, Eu am biruit lumea». (Ioan 16, 33).

Să ne pătrundem de eroismul Domnului. Să înţelegem că viaţa e o luptă cu noi înşine — şi cu lumea înconjurătoare, — pe care trebuie s'o ducem după voia Lui, ca să înviem în ziua luminii.

După îngropare urmează înviere. Aşa vorbeşte de pretutindeni în aceste clipe natura înconjurătoare. Acelaş proces se urmează şi în domeniul spiritual: Sămânţa, de nu se va îngropa şi nu va putrezi, nu va aduce rod, a spus Domnul apostolilor Săi, vrând să concretizeze taina mare a răscumpărării neamurilor.

Glasul naturii în primăvară ne strigă, să ne primenim haina internă. El ne invită să năzuim spre o viaţă mai bună, mai sfântă.

Ne temem totuşi că unii nu vor înţelege nimic din vorbirea florilor cu podoaba lor, nici din zvâcnirile mugurilor. Aceştia au trecut şi trec încă fără să înţeleagă, să ingenunche şi să îngroape măcar un păcat la picioarele sfintei Cruci.

Hristos Domnul ne cheamă deapănuri să ne schimbăm concepţia despre lume şi viaţă. Să ne lăsăm convinşi şi conduşi de El. Insuşi ne spune: «Veniţi de luaţi lumină»... «Eu sânt lumina lumii»...

Cu Hristos să ne îngropăm propria fiinţă de ieri cu toate gândurile, vrerile şi dorinţele inimii. Cu el să murim pentru păcatele noastre, ca să înviem la o viaţă stăpânită de dragostea

sfântă îndelung răbdătoare care iartă toate pentru Înviere. Numai atunci vom cânta cu folos cântarea mântuirii: «Ieri cu Tine m'am îngropat Hristoase, astăzi mă scol împreună cu Tine»...

În greul zilei care ne apasă, în fața atâtor dușmani cari cresc și amenință să ne piardă, în mijlocul atâtor decepții cari le încercăm, găsim un singur sprijin neînșelător: Hristos.

Să ne întoarcem mintea și inima spre învierea Lui. Să ne renaștem de sus ca să putem face viața mai ușoară.

Înviind Domnul, s'a pus în veșnicie ideal umanității. Și a arătat că El este adevărul pe care lumea nu l-a înțeles. Căci: era om și nu înțelegea să fie umilit ca toți fiii ei. «La moartea!». Și l-a ascuns sub peatră. Dar ce folos? Adevărul a rămas ca să grăiască și să se arate în lumina tuturor: «Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând»... De acum pune pe un temei cu totul nou ordinea lucrurilor.

Dușmanii dezarmați au dispărut. Prin dreptatea Cerului și-au luat pedeapsa care continuă să se umple cu vârf: Poporul hădos, păcător și criminal față de caracterele de elită ale omenirii, este osândit să fie veșnic rătăcitor în univers fără țară și un pământ al său, iar Romanii cari l-au ucis, în persoana lui Pilat cu zbirii și ciracii săi, au dispărut de pe arena istoriei.

Hristos singur, azi ca și atunci, lucește mereu deasupra orărilor sisteme de gândire atât de contradictorii, deasupra curentelor sociale de stânga și acelor de destrămare morală care își dispută prioritatea.

Hristos zice popoarelor «Veniți la mine»... «Eu sunt calea, adevărul și viața».

Azi și deapăruri ne înconjoară cu puterea iubirii și a iertării care sânt la temelia jertfei Lui. Ambele, — iubirea și iertarea, — constituiesc pârgăia inimii omenescă cu care totul putem să ridicăm, cheia prin care putem să ne apropiem ușor și cu efect de fericire și împăcare a lumii.

În Hristos găsim liniștea pe care o căutăm. El ne dă hrana necesară ca să scăpăm de amarul zilelor de azi. Să rămână cârmaciul vieții până la sfârșit!

Biserica se împodobește azi cu cântări. «Să învie Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii lui»... Ascultându-le, și stăpânindu-ne pornirile rele față de dușmani chiar, ei vor dispărea și vom fi înșine mulțumiți. Vom trăi în liniște continuă cu noi, căci iubim cu iubirea creatoare și edificatoare a lui Hristos.

Doamne, fă ca de acum mai grăitoare să ne fie în inimi ziua Învierii, care dorim să lumineze pe toți fiii neamului nostru ca și ai sărmanei omeniri! Fă ca toți, într'un cuget și o simțire, să ne luminăm cu prăznuirea și să ne îmbrățișăm frățeste, ertând toate pentru strălucirea Ta!

Fă ca ținta vieții noastre să fie viața Ta până în clipa morții pe Golgota! Ajută-ne s'o înțelegem și s'o propovăduim prin faptă și cuvânt, iar legea Ta, Bunule, să fie toată ziua gândirea noastră. Într'un cuvânt: Fă ca să înviem înșine cu adevărat! Căci numai așa ne vom putea bucura în etern de roadele pe care ni le oferă în fiecare an Ziua Învierii.

Simion Radu
profesor la școala normală
din Cristur.

Organizați Oastea Domnului

lui roman. Conferința era așteptată cu mult interes. Un public numeros — din rândurile cărui n'a lipsit nici uniforme de clerici romano-catolici și studenți de confesiune mozaică — a venit să asculte conferința strălucitului magistrat.

Cuvinte de-o simplitate apostolică, argumentare de apologet și limpezime de părinte bisericesc, toate pătrunse de duhul unei convingeri calde și sincere ce nu odată se exterioriza în emoții izvorâtoare de lacrimi greu de ascuns, — iată o imagine palidă a ceea ce a fost conferința numită. —

Tipărim aici, în linii mari, conținutul ei, pentru că multora să le fie de folos, așa cum s'a dovedit a fi celor ce au ascultat-o, și să ne îndemne să luăm Crucea și să ne apropiem de Cel care n'a săvârșit nici un păcat... ci a purtat păcatele noastre, în trupul său, pe lemn, pentru că noi murim față de păcate, să ne vindecăm prin rănila Lui (comp. I Petru 2, 22—24).

*

Evocări de Paști

Daruri noi de renaștere îmbracă natura și sufletele noastre în haină de sărbătoare. Afară, primăvara a început să se reverse, tumultoasă și regeneratoare, în culori vii și forme variate. În lăuntrul nostru, pe plan de realități superioare, o altă primăvară, o primăvară spirituală, învâluie scene de pace și de fericire biblică în bogății imaculate de lumină. Inima își cântă izbânda aspirațiilor ei superioare.

Înainte de aprinderea candelor și de cântările de slavă, se aprind făcliile din suflet. Greutatea zilei este dată pentru o clipă la o parte. Sântem înconjurați par'că de o atmosferă nouă, senină; respirăm de bună seamă mai pur. Un fir de aur vine să brodeze pe stofa gri a zilelor noastre flori naive de poezie radioasă.

În momente date, de sub colțuri de cer, se lansează în depărtări gloriole grele de aramă. Cărările conduc spre sfintele locașuri mulțimi nenumărate. Colo, bătrâni sprijiniți în cârji; dincolo, fecioare cu pasul svelt. O bunică întârziată își grăbește nepotul cu făclia în mână și cu bucuria în ochi. Sânt Paștile...

Numai cât pronunțăm acest nume scump, și ne apare în față, în toată puterea frumuseții ei evocatoare, realitatea celui mai minunat praznic al creștinătății. Noi simțim însă prezența creatoare a acestei realități nu numai prin nume; noi o trăim, ne bucurăm și ne veselim în nesecata ei comoară de daruri; sufletele noastre se desfășează în cântul de triumf al Învierii biruitoare.

Este adevărat că, și în acest an, puterile vrăjmașe sânt multe și înverșunate. Intinericul a câștigat teren și suferințele au încrețit frunzi și au învârtos inimi. Puterea de renaștere a praznicului, care este «sărbătoarea sărbătorilor» se arată însă și acum nebiruită. Bucuria sfântă, elanul și inspirația Învierii nu se pot stinge, oricât de avansate ar fi fronturile principiilor negative. Idealurile ucise și credințele răstignite în desorientarea cumplită a veacului nostru, în acest haos al răsturnării tuturor valorilor, reapar totuși la suprafața vieții, rup, în ciuda tuturor profanărilor, pecetilel morimintelor, răstoarnă pietrele fărădelegilor și înviază în Învierea Mântuitorului lumii. În perspectivele «luminii lui Hristos», ele apar la orizont «să lumineze tuturor», mai puternice și mai scilipitoare.

Puterile distructive au răstignit pe Hristos și au nimicit totdeauna atitudinile de viață superioare. Să nu ne mirăm deci că o fac și acum cu aceeași înverșunare. Unde însă instinctele, emancipate din autoritatea disciplinii spirituale, răstignesc prin ură, Dumnezeu înviază prin iubire. În bisericuțele păstrătoare de comori străbune, din satele cu case risipite printre pomi înfloriți, și dela altare ridicate, ca niște fășii de lumină, în demoralizare de târguri și de metropole, se descoper, în Învierea lui Hristos, izvoarele autentice ale vieții și fericirii. Bucuria trebuie să fie și este într'adevăr — în ciuda timpului — generală. Sufletele se înalță și acum în cântări și expansiuni de veselie:

FOIȘOARA

Procesul Domnului nostru Isus Hristos

înaintea Sinedriului și înaintea
tribunalului roman.

Universitatea din Cernăuți a desfășurat, în săptămânile premergătoare Sfetelor Paști, un nou ciclu de conferințe, în cadrul cărora, profesorii facultăților de știință laică au afirmat cu multă râvnă primatul minții. Alături de dâșii — și în completare — profesorii facultății de Teologie, în cadrul aceluiaș ciclu de conferințe, au susținut cu multă căldură și convingere primatul sufletului.

Astfel, Joi 30 Martie, dl Prof. Dr. D. Spănu, a dezvoltat subiectul: Valoarea socială a sfintei mărturisiri, iar Miercuri 5 și Vineri 7 Aprilie, dl Prof. Dr. Vasile Gheorghiu, a vorbit trei ore întregi despre: Procesul Domnului nostru Isus Hristos înaintea Sinedriului și a Tribunalu-

lui în introducerea conferinței Dsale, la care spațiul ne constrânge să renunțăm, dl Prof. Dr. V. Gheorghiu a lămurit o problemă din cele mai dificile: de ce a trebuit să vină însuși Fiul lui Dumnezeu și El să spele păcatele omenirii? Trece apoi la exegeza sumară a referatelor evanghelice [Matei 11. 1—26. 57 combinat cu Marcu 11. 1—14. 53; Luca 19. 28—22. 54 și Ioan 12. 1—18. 13] cari istorisesc faptele întâmplătoare în cursul săptămânii dela intrarea solemnă în Ierusalim și până Joi, o zi înainte de Paști, când Mântuitorul, după săvârșirea Cinei celei de taine, merge cu ucenicii Săi în Grădina Getsemani să se roage unde îl și găsim dușmanii săi de moarte. Dela acest loc, continuăm a rezuma conferința mai în amănunte:

După ce s'a dat legat în mâinile soldaților cari au venit la El „ca la un tâlhar“, Isus e dus la arhiereul Ana, socrul arhiereului în funcțiune, Caiafa. Arhiereul Ana a funcționat între anii 6—15 d. H. A fost ridicat la această demnitate de proconsulul Quirinus și a fost destituit de urmașul acestuia, Valerius Grachus. Cinci fii de-ai lui Ana i-au urmat ca arhierei. Pentru marea trecere de care se bucura și acum, sinedriștii duc pe Isus la el. „Cine sânt învățăceii tăi

și ce-ai învățat?“... îl întrebă Ana. Isus îi răspunde că toată lumea știe. Un servitor îl palmuește pentru aceste cuvinte, lucru nepermis până nu era judecat. „Dacă am vorbit de rău, mărturisește de rău; iar de-am vorbit de bine, de ce mă bați?“... spune Domnul. Ana, recunoaște greșala și îl trimite la ginerele său Caiafa, care locuia distanță cam 70 metri dela casa lui. Arhiereul Caiafa (în funcție dela 26—36) convoacă pe cei 71 membri ai sinedriului, la sine acasă, căci era prea târziu să se mai întrunească în Lytostaton, la templu, unde se făcea judecata.

Procedura penală iudaică, la judecarea unui inculpat, prevedea următoarele: Arhiereul prezidează; sinedriștii sunt așezați în semicerc, acuzatul, în mijloc, având la dreapta pe apărătorul său și un secretar care scria depozițiile martorilor favorabili acuzatului, iar la stânga, pe pârâș și un secretar care scria depozițiile nefavorabile acuzatului, precum și martorii, în număr de cel puțin 2—3. După ce erau ascultați toți, pe rând,

„Aceasta este ziua, pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim întru ea”.

Să ne imaginăm o clipă: ce ar fi viața fără Paști, fără semnificația lor metafizică și fără darurile lor de bucurie. Am fi lipsiți și de singura temelie, și de singura certitudine dela baza vieții. N'ar exista idealuri supreme și veșnice, în lumina cărora biata umanitate să-și poată lămurii rostul existenței. N'ar fi clopote de Înviere și n'ar fi suflu de renaștere, care să treacă peste noi ca o înviore. Nici scenele pașnice și senine de viață familiară nu s'ar mai arăta, căci n'ar fi bucurie de Paști ca să le însuflească. Ar fi, în schimb, egoism mai mult, și tristețea din zilele noastre mai accentuată.

Să ne bucurăm că nu este așa! Din vatra tradițiilor noastre duhovnicești, răsare în fiecare an lumina Învierii și cu ea restatornicirea perpetuă a noastră în înțeleșurile adevărate ale vieții. Avem o credință, care ne încălzește; avem un Ierusalim, care ne apără, când tâlharii invadează calea Ierihonului.

Clopotele de Paști sună Învierea. Cu înțeleșul lor, problemele grave ale vieții — în ziua de azi, ca și altădată și ca întotdeauna — rămân mai puțin insolubile. Hristos a înviat și nădejile noastre nu sânt zadarnice. De n'ar fi înviat Mântuitorul nostru, zădarnică ni-ar fi credința, spune Sf. Apostol Pavel, iar noi trebuie să adăugăm că umanitatea vremii noastre, care în multe privințe a ajuns pe marginea prăpastiei, n'ar mai întrevedea nici o posibilitate de renaștere și regenerare. O astfel de posibilitate există însă în Învierea

și lumină lui Hristos, dar numai aici.

Ținând seama de atâtea răni cronice, de care suferă umanitatea, asistând la svârco-lirile ei neputincioase, pentru a-și deschide drumuri de scăpare, s'ar părea că scepticii, cari prezic prăbușirea lumii noastre, au dreptate. Ținând seama însă de Învierea lui Hristos, de înțeleșul ei adânc și de posibilitățile de renaștere, pe care ea le ofere și celor mai putrede organisme, ei se dovedesc de minciună. Căci vremea noastră, obosită, desorientată și blazată, se aseamănă cu acel doctor Faust, pe care arta lui Delacroix, Rembrandt și Goethe ni-l arată cu fundat în cabinetul lui cu cărți în desordine, pierdut printre instrumente de magie. Ca și acesta, desamăgită, suprasaturată și încurcată de o știință în care s'a încrezut prea mult, ea e gata să ducă la gură drogul blestemat, preparat de vasele-i laboratoare, pentru ca să se smulgă din plictiseala de a trăi fără credință, fără suflet, fără bucurie și fără de nădejde... Dar deodată apare la orizont lumina Învierii... Se întrevede speranța mântuirii... Clopotele pururi tinere de Paști și cântarea triumfală a îngerilor împiedică gestul disperat: „Christus ist erstanden! Selig der Lebende”...

München, Aprilie 1933.

N. Grosu.

Vor apărarea în curând:

Ortodoxia, de Prof. Sergiu Bulgakoff.
In românește de Nicolae Grosu.
Procanonul, lui Petru Maior.
Cateheze, de Profesorul Dionizie Făgărășanu.
De vânzare la Librăria Arhidiecezană în Sibiu.

se proceda la votare. Dacă sentința era nefavorabilă, nu era voie să se rostească până peste o zi.

Procesul făcut Domnului nostru Isus Hristos, a fost viciat. Căci:

a) Prezidiul trebuia să anunțe chestiunea fără a fi părtinitor, ori noi știm că Arhiepiscopul Caiafa era acela care spunea Miercuri, 2 zile înainte de Paști, că mai bine să moară un om decât să piară tot poporul.

b) Apărător nu i s'a dat Domnului.

c) Martor în favorul Domnului nu se ascultă, cu toate că dacă nu se găsea nimeni din popor să mărturisească nevinovăția Lui, erau acolo Petru și Ioan cari urmau pe Domnul și atunci se încălzeau la foc, în curte, unde cel dintâi s'a și lepădat de trei ori. Martorii contra, singurii cari au fost ascultați, mai erau și mincinoși căci nu erau de acord unul cu altul și mărturisirile unuia asupra vinei Domnului („voiu surpa templul acesta etc.”) nu se acopereau cu ale celui alt („dacă veți surpa templul cel făcut de mâini omenești, eu

voiu ridica un altul, nefăcut de mâini omenești etc.”).

d) Chiar de spunea Domnul în acest înțeleș cele zise, nu era o crimă a surpa templul, așa încât puteau aștepta trei zile până-l ridica din nou, când lui Irod i-au îngăduit să-l dărâme și să-l refacă într'un an și jumătate. Noi știm însă că Mântuitorul vorbea despre trupul său, care era adevărata locuință a Dumnezeirii, spre deosebire de templul de marmură care numai închipuia locuința lui Dumnezeu.

Arhiepiscopul întreabă pe Isus ce zice de spusele martorilor? Isus nu răspunde nimic, știa doar tot poporul că mărturiile erau mincinoase. Arhiepiscopul, pe astfel de mărturii — simpatice de altfel — nu putea propune condamnarea. De aceea, voind să-l stoarcă o declarație Domnului, îl conjură să-i spună de este El fiul lui Dumnezeu. În fața lui Dumnezeu provocat fiind să vorbească, Mântuitorul nu poate să tacă și spune tot adevărul!... A huli!... spune Arhiepiscopul, rupându-și haina la gât (semn

Cu adevărat, mare este taina creștinătății; Dumnezeu s'a arătat în trup, s'a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, s'a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, s'a înălțat întru mărirea (1 Timotei 3, 16).

Anul acesta, an de sfântă comemorare, se împlinesc nouăsprezece veacuri pline de când au fost acestea. Fericiți sânt cei ce l-au ajuns în pace și curate fie simțămintele cu cari îl sărbătoresc în sufletele lor. O mie nouă sute de ani de când în 7 April, anul 33 (14 Nisan) Crucea cu trupul Celui ce era Dumnezeu. Om a fost înălțat pe culmea Căpățânii în batjocurile iudeilor și protestul tunetelor Cerului, ce au cutremurat pământul, au despicat stânci și au frânt puternică catapeteasmă de templu. Omenirea întreagă de atunci, de când Dumnezeu a fost spânzurat pe lemn, s'a găsit îndrumată pe noi cărări: cărări de lumină, cărări de mântuire.

Sub semnul instrumentului de ocară și fioroasă tortură, doisprezece pescari simpli, în sufletele cărora Duhul Sfânt s'a sălăsluit cu puterile lui ca în niște temple ale grației divine, au dus în cele patru laturi ale lumii vestea cea mare, și minuni nemăvăzute și nemaiauzite săvârșeau cu credința lor. Doisprezece, ... douămii, ... cincimii, ... și de acolo înainte, istoria, pentru care nu mai era timp de a o scrie în atâtea înfierbântare, neputincioasă să mai spue cum a crescut valul celor prinși în mreaja inofensivilor pescari de pe lacul Genezaretului decretati de Dumnezeu vase alese ale Lui și trimiși să «pescuiască» oameni pentru im-

de mare întristare), care era plin de voe bună că a putut storce o declarație pe baza căreia să-l poată condamna. De aceea, când Arhiepiscopul întreabă pe sinedriști asupra vinovăției lui Isus, ei răspund într'un glas că vinovat este să moară. Sentința fiind defavorabilă și Arhiepiscopul neavând drept să pronunțe, până a doua zi, convoacă sinedriul pe ziua următoare, un ceas după răsăritul soarelui. Ieșind din casa lui Caiafa Isus vede pe Petru, care dându-și seama că s'a lepădat de El, a plâns cu amar.

A doua zi, Isus e întrebat pentru a doua oară dacă e El fiul lui Dumnezeu. Răspunsul Lui e categoric. De aceea e condamnat la moarte. Isus, nu putea fi executat până ce sentința nu era aprobată de procuratorul roman. Viciile procesului se înmulțesc. Căci Iuda, aruncând banii între timp, înaintea Arhiepiscopilor a mărturisit că a vândut sânge nevinovat. Potrivit legii, în fața acestei declarații, ei trebuiau să revizuiască procesul. Puțin le mai păsa lor de acea-

Incheind nouăsprezece veacuri

Bucuria cea mare

părăția celor mai presus de fire.

De nouăsprezece veacuri, milioane de oameni de toate neamurile și de toate categoriile, dela ceice au înspăimântat pământul cu brațul lor sau cu mințile lor au uimit o lume întreagă și până la cel mai umil și neștiutor sălbatec din cine știe ce colțuri uitate de lume în imensitatea apelor oceanului sau în desișul pădurilor virgine, toți împreună trăesc sub vraja semnului înălțat pe Golgota care i-a învățat pilda vieții noi ce-a dat-o Mântuitorul despre felul «cum trebuie să petreci în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului Celui viu, stâlp și temelie a adevărului (1 Tim. 2, 15).

Biruință mare, biruință aleasă, biruință fără seamăn în istoria lumii. Să umpli pământul cu învățătura ta, să cucerești omenirea și să schimbi cursul unui val de osândiți ce mergeau orbiș spre peire, iată ceace un om nu putea să facă nicidecum. Iată aci formulată, prin contrast, condiția izbânzii noastre, biruinții noastre care una este și într'un singur fel este posibilă și sigură: *pre noi înșine și unul pre altul și toată viața noastră lui Hristos-Dumnezeu să o dăm*. De mult am condiționat lucrul nostru în lume de acest adevăr; de mult am chemat în ajutor numele Celui ce singur a biruit vreodată pentru deapăruri. Dar, nu totdeauna și la toți invocarea aceasta, a numelui lui Isus, a fost păstrată cu grijă. Grijiile lumii pe foarte mulți i-au abătut din cale și i-au târât în lume. Sânt semne trecătoare iar nu prilej de desnădejde. Sânt apariții firești în urzeala planurilor de mari bătălii spirituale,

sta. Ei voiau cu dinadinsul să-l piardă pe Isus.

Iuda, muștrat de conștiință, își pune capăt zilelor, spânzurându-se de un arbore înspăimântător de pe Muntele Sfatului Rău.

În ziua următoare, — era Vineri 14 Nisan și seara trebuiau să mănca mielul pascal, — după răsăritul soarelui, iudeii aduc pe Isus la procuratorul roman Ponțiu Pilat (în funcție dela 26—36). De teamă să nu se spurce întrând în pretoriul unui păgân, lucru care pe Pilat trebuia să-l fi jignit, a trebuit să iasă el la ei afară și să-i întrebe de ce-au adus pe Isus? Răspunsul brutal pe care-l dau iudeii lui Pilat, că dacă n'ar fi păcătos nu l-ar fi adus aici, lasă să se înțeleagă că Pilat nici nu ar mai fi avut dreptate să revizuiască procesul, ci pur și simplu să confirme condamnarea. Pilat însă nu era omul care să renunțe cu atâtea ușurătate la drepturile sale judecătorești. Însă acuzații grele se aud împotriva lui Isus: că răsvrătește poporul, că învață poporul să nu plătească bir și

când părți din ele se văd neîmplinite de comandanți puțin deștinici și și mai puțin preocupați de răspunderea vieților ce le poartă pe conștiință. Bătălia aceasta, bătălia cea mare, menită să impună *primatul sufletului*, nu o vom pierde din pricina câtorva șefi de cohorte, nedisciplinați. Nu! Căci în fruntea celorce fac lucrul Lui, stă Celce a zis despre sine: Eu sunt Calea... Adevărul... Viața... Eu sunt Lumina lumii...

Sânt și epoci opace dealungul acestor nouăsprezece veacuri, dar nu e nimic! Sânt pete și în soare, oricât luminează el de orbitor. Dar, răscolind istoria creștinismului, istoria celor nouăsprezece veacuri, istoria civilizației și a progresului, te izbești îndată de neputința de a spune ce-ai văzut?... ce-ai constatat?... Desigur o mână puternică și nevăzută le împlineste toate — și minunate sânt lucrurile mânilor sale.

Nouăsprezece veacuri... prilej de mare bucurie. Oricât ar fi rătăcit omenirea, oricât de strigătoare la cer vor fi fărădelegile ei, un lucru rămâne stabilit: *ea merge înainte...* Oricât de mulți vor fi fost urmașii apostolilor întru propoveduirea numelui lui Isus, cari s'au abătut de pe calea cea dreaptă, și oricât de mari și vinovate vor fi fost rătăcirile lor, un lucru să nu se uite: *prin oameni a venit păcatul în lume, prin oameni va fi alungat din lume.* Căzând mereu și iar ridicându-se prin puterea darului de sus, ei vor confirma deapuri cuvintele apostolului care scria Filipenilor (1, 18): «Dar ce este? Nimic altceva decât că *în tot chipul, Hristos se propovăduiește și întru aceasta mă bucur și mă voi bucura*». E unica noastră bucurie; cea mai mare dintre bucuriile celorce se găsesc în pragul Pa-

știlor omienouășute, propovăduind cuvintele Lui.

Crucea lui Hristos, nebulie pentru ceice pier, — pentru noi însă puterea lui Dumnezeu cea mare (comp. 1 Cor. 1, 18) — străjuește încă, pe Golgota mântuirii neamurilor, pașii noștri. La luminile

ei, sub semnul ei, porni-vom pe cărările încurcate ale veacului douăzeci, rugând pe Dumnezeu să ne stea într'ajutor, astfel încât *uitând cele ce sânt în urma noastră, să năzuim cât putem spre cele dinainte, alergând la semn, la răsplata dumnezeieștii chemări de sus, întru Hristos Isus* (comp. Filipeni 3, 14).

Grigorie T. Marcu.

La praznicul Invierii

«Să vărșitu-s'au».

Crucea, mormântul, viața și învierea le vestește Cerul pământului în aceste sfinte zile, ca să înalțe pe om la o viață ideală, în care deslănțuit de lanțurile grijilor zilnice, să guste din îndestulirea și fericirea, ce i-o dă chipul și asemănarea lui Dumnezeu, înseninat și luminat prin dumnezeiasca lumină a Invierii.

Crucii Tale ne închinăm Stăpâne. Într'ansa vedem așezată pentru veșnicie scara din vedenia prorocului Isaia, care înalță pe om de pe pământ la Ceruri, ca să auzim glasul sfânt al îngerilor și pacea și împărăția Cerului să se încetățenească pe pământ.

Mormântul Domnului ne este chezașia acestei vieți ideale cerești.

Viața, care răsare astăzi din mormânt, este izvorul vieții, lumina, întru care am văzut lumina, ca bând beutură nouă nu din piatră stearpă, ci din Hristos izvorătorul nestricăciunii, să mărim sfânta Sa Inviere, și să luăm Duh sfânt, pentru o nouă viață.

Înalțați în aceste sfinte zile din lanțurile și vârtejul vieții trecătoare pământești ni se deschide Cerul — ca să-l vedem în adevărata Sa lumină; și din această veșnică lumină să vedem și să cunoaștem pământul dat nouă în stăpânire, să-l facem punte de tre-

cere pentru o nouă viață, în care uzând de darurile ce le revărsă Cerul asupra noastră cu îmbelșugare, să putem înfrânge ispitele vrăjmașului, și să putem trăi o viață întru Hristos, și prin aceasta să putem reda pământului bucuriile raiului pământesc de odinioară.

Înțelegem astăzi mai bine decât ori când sfințenia, tăria și puterea vieții noastre întru Hristos, — pentru că mare este în lume amărăciunea și rodirile veninoase venite asupra noastră din viclenia vrăjmașului, îmbrăcat în hainele mulțimii mari de proroci mincinoși, cari năpăstuesc și înveninează lumea.

Luptă grea luptăm astăzi cu acești proroci mincinoși, dar luptăm luptă bună, luptă ce poartă pe steagul, sub care suntem grupați semnul biruinții — pentru că vie și dătătoare de viață este credința noastră în puterea darului revărsat în inimile noastre, prin Crucea și Învierea Domnului.

Ne-au prevestit Domnul în sfânta Sa Evanghelie, că vor veni asupra noastră prorocii mincinoși de astăzi, și ne-a învățat în același timp, cum să-i înfruntăm și să-i reducem la neputință.

Armă de nebiruită biruință ne este în această luptă crucea

și evanghelia Domnului, armă lăsată nouă de moștenire prin multe șiroae de sânge de vrednicii noștri părinți și înaintași.

Această veșnic biruitoare armă ne întărește și ne îndulcește viața în aceste zile de grea restriște.

Crucea Domnului a biruit asupra morții și viața răsărită din mormânt prin lumina Invierii chiamă neamurile la nouă viață prin credința în Domnul cel răstignit și înviat din morți a treia zi.

Triumful acestui dumnezeesc act îl serbăm în aceste sfinte zile. Sărbăm astăzi inaugurarea legii celei nouă și triumful credinței noastre neclintite în Domnul și Mântuitorul Hristos. Prin cruce s'a sigilat nu din voința omului, ci din ordin dumnezeesc: îndurarea cea nemărginită a lui Dumnezeu față de neamul omenesc; iar prin ruperea pecetilor de pe mormântul Domnului în actul sfânt al invierii s'a întărit pentru veșnicie credința în divinitatea evangheliei, credința în divinitatea Mântuitorului și în divinitatea sfintei Sale biserici.

Această credință a fost în trecut razimul și tăria bisericii și poporului nostru în luptele seculare ale trecutului. Această credință constituie garanța viitorului nostru.

Armați cu această credință vom putea lupta cu deplin succes contra prorocilor mincinoși ai veacului și vom putea să ne dăm tributul cu spor și succes la opera mare a desvoltării și înaintării bisericii și poporului nostru.

Credința dă tărie și răbdare muncitorului, care asudă sub presiunea zădufului zilei pentru a-și câștiga pâinea de toate zilele.

Credința dă mângâiere și alinare celui ce se găsește în ne-cazuri și în dureri.

Credința dă celor slabi tărie, și înalță și ridică pe cei smeriți.

că s'a făcut pe sine rege. Pilat, pe baza acestor acuzațiuni, ar fi putut să ia condeiul și să semneze osânda dacă un principiu foarte just și drept al jurisprudenței romane: audiatur et altera pars nu l-ar fi împiedecat să fie ușuratic. El intră în pretoriu și întreabă pe Isus: Ești tu împăratul Iudeilor? Isus îi răspunde: Da!... împărat sunt eu!..., și pentru a împrăștia ideile ce sinedriștii i le-au sugerat lui Pilat, adaugă... „dar împărăția mea nu este în lumea aceasta”. Bine, dar ce-ai făcut? îl întreabă Pilat. „Eu am venit și pentru aceasta m'am născut ca să vorbesc adevărul, și cel care este din adevăr, ascultă cuvintele mele!”... spune Domnul. Ieșind din nou înaintea poporului, Pilat spune că nici o vină nu găsește dreptului acestuia. O ploaie de noi acuzații întimpină cuvintele lui. Isus e scos afară din pretoriu și Pilat porcede la confruntarea Lui cu poporul. Invitat să răspundă, Domnul face. De ce-ar mai răspunde când și Pilat putea înțelege că acele acuze sunt mincinoase? Auzind Pilat că

Isus a lucrat și în Galileea, unde acum domnea tetrarhul Irod Antipa, fiul lui Irod Idumeul, și cel ce ucise pe Sf. Ioan Botezătorul, îl trimise pe Isus la dânsul, căci tocmai se afla la Ierusalim. Irod nu-i găsește lui Isus nici o vină. Drept aceea, îmbrăcându-l în haină albă (semnul nobleței, vredniciei), îl trimite înapoi la Pilat, să-l judece a doua oară. Pilat a văzut îndată din acest semn de cinste ce Irod Antipa, — iudeu ca și acuzătorii Domnului — l-a dat lui Isus, că este nevinovat. Dacă el era un judecător drept, putea spune: eu îl eliberez. Dar fiindcă avea niște chestiuni personale cam gingașe cari n'ar fi vroite să ajungă la urechile se-verului împărat Tiberiu, se temea de iudei pe deoparte și pe de alta nu voia bucuros să condamne un nevinovat. Recurse atunci la un compromis. Cu prilejul Paștilor, în amintirea eliberării poporului ales din captivitatea Egiptului, Pilat slobozea pe un întemnițat pe care-l cerea poporul. Episodul dramatic ce urmează, se consumă curând; Varava, criminalul

fioros, e preferat de vulg lui Mesia. Avură timp destul sinedriștii să îndemne poporul pe cine să aleagă, căci tocmai în vremea aceea un sol venit din partea Claudiei Procula, soția lui Pilat, spunea acestuia că dorința ei este să nu-i facă nici un rău dreptului aceluia, din a cărui pricină a suferit mult în vis. Pilat, care nu se aștepta la această alegere, putea să-l dea pe Varava, dar și pe Isus să-l elibereze. Însă, pierzându-și cumpătul, întreabă pe popor ce să facă cu Isus. Aici e o nouă greșală, căci poporul n'avea dreptul să se amestece în judecată. Din toate părțile se aude strigătul: „Răstignește-l... Răstignește-l... Noi avem lege și după legea noastră trebuie să moară, căci s'a făcut pe sine fiu al lui Dumnezeu”. În această situație dificilă, Pilat intră în pertoriu și crezând că va domoli furia poporului umilindu-l pe Isus, poruncește să-l bată. Il aduce din nou, așa bătut și plin de răni sângerânde, în fața poporului. La vederea sângelui întărâtarea vulgului crește: Răstignește-l... Răstig-

nește-l... Din nou îl duce în pretoriu. Pilat, ca să aibă o justificare într'un fel sau altul îl întreabă: Ești tu regele Iudeilor?... să știi! Domnul nu răspunde nimic. Doar Pilat singur a mărturisit că e nevinovat și cu toate acestea a pus să-l bată. Un om nevinovat nu se bate. Ai trecut odată pe panta nedreptăților, cu greu te mai oprești. Pilat, intrigat, îi spune: Au nu știi că putere am să te slobozesc sau să te osândesc? Dar Domnul îi răspunde: Nu ai avea putere, de nu s'ar fi dat ție de sus. Și adaugă îndată (cu toate că știe că și Pilat e vinovat, dar nu cel mai mare vinovat): Mai vinovați sunt cei cari m'au dat ție! Pilat iese din nou la popor. De data aceasta, sinedriștii îl terorizează: Nu ești prieten Cezarului de nu-l răstignești!... Desnodământul tragic era aproape. Acuzat indirect ca conspirator împreună cu Isus împotriva Cezarului, Pilat încearcă o ultimă scăpare: Ce ziceți voi, pe regele vostru să-l răstignesc? Știa el doar cu câtă nerăbdare așteptau iudeii pe Mesia. S'a înșelat însă. Po-

Nr. 102/1933, M.

Un monument Mitropolitului Andreiu Șaguna

— Apel trimis dlor prefecți de județe —

Este îndeosebi cunoscută activitatea uriașă pe care a desfășurat-o în veci neuitatul Mitropolit al Ardealului, Andreiu Baron de Șaguna, pe toate tărâmurile vieții neamului nostru. Această binefăcătoare activitate a făcut o strălucită epocă în istoria strădaniilor noastre spre cultură și libertate, iar celce-a săvârșit-o și-a săpat numele în conștiința istorică a neamului românesc de dincoace de Carpați — ca un adevărat „dătător de legi și datini”.

Drept recunoștință pentru înțelepciunea și devotamentul cu care și-a slujit Biserica și neamul, cu ale cărui aspirații s'a identificat întotdeauna, — *Congresul național-bisericesc a hotărât*, încă din 1878, să ridice un monument marelui Arhipăstor.

S'a lansat chiar un apel către toți credincioșii Bisericii noastre din Mitropolia Ardealului, pentru a se aduna suma de bani necesară ridicării monumentului, la Sibiu. Acest apel a găsit un viu răspuns în sufletele credincioșilor, cari s'au grăbit să-și dea obolul pentru realizarea piosului gând.

Starea fondului destinat pentru monumentul Mitropolitului Șaguna este astăzi de Lei 160.000.

Gândul ridicării unui monument marelui Mitropolit Andreiu, în cetatea de reședință a binecuvântatei Sale arhipăstoriri, este încă viu în preocupările cârmuirii noastre bisericești, ca și în ale credincioșilor recunoscători. Mai mult: el trăiește chiar și în conștiința autorităților noastre administrative, dovadă frumosul gest al Consiliului județean — Sibiu, care a votat de curând, într-o ședință a sa din Martie 1933, suma de Lei 50.000 „pentru ridicarea unui monument Mitropolitului Șaguna”.

Am fi deosebit de fericiți aflând, că și Consiliul județului ce cu onoare conduceți a imitat laudabilul gest al Consiliului județean sibian, pentruca astfel cât mai multe, dacă e cu putință chiar toate județele nu numai din Ardeal — dar din întreg cuprinsul României, să contribuie la eternizarea memoriei celui care a fost cu adevărat „preot deșteptării noastre — semnelor vremii profet”.

Sumele destinate acestui scop, Vă rugăm să le trimiteți pe adresa *Consistorului mitropolitan din Sibiu*.

Primiți, Vă rugăm, domnule prefect, odată cu arhierestile Noastre binecuvântări, asigurarea deosebitei Noastre considerații.

Sibiu, la Sărbătorile Invierii Domnului, din anul 1933.

NICOLAE,

Arhiepiscop și Mitropolit,

Credința este pavăză, scut și îndelungă răbdare.

Credința dă credincioșilor curaj și bărbăție în lupta cea nesfârșită contra neșărilor și ispitelor lumii.

Credința face din dușmani prieteni și împreună lucrători întru atingerea bunăstării și fericirii vremelnice și veșnice.

Credința este tăria și pozoaba bisericii.

Credința este viață și izvor de viață.

«Săvârșitu-s'au» este cuvântul Domnului în momentul când adăpat cu oțet și-a dat sufletul, — nu pentruca să se stingă o viață de om, ci pentruca să se rupă puterea morții, să se încetățenească pe pământ veșnica viață, și Domnul să stăpânească prin sfânta lui biserică asupra modului de gândire și acțiune al credincioșilor.

Această stăpânire a sfintei evanghelii, această putere și tărie nebiruită a darurilor dumnezeiești, ni-o înfățișează serbătoarea sărbătorilor, care o prăznuim astăzi cu solemnitatea proprie acestei sfinte și dumnezeiești zile; și însetați după bucurie, întrăm astăzi în sfânta biserică, ca gustând din bogățiile Cerului, să luăm în inimile noastre lumina evangheliei, ca să ne conducă pe calea cea necunoscută a acestei vieți.

Hristos a înviat!

Din cercul colaboratorilor ziarului nostru ni se scrie, în legătură cu numărul de față, următoarele: Dacă veți risipi — pentru acest număr — hârtie și lucru mai mult, noi colaboratorii, ceice scriem, vom risipi suflet și mai mult, pentruca multora să folosească; ear organul, întemeiat de Șaguna, renăscut la nouă viață în zilele păstoriei l. P. Sf. Mitropolit Nicolae, să respire dincoloanele sale și mai departe toată slava de odinioară. Acestea sunt nădejile și urările, aduse din partea tovarășilor noștri de lucru, cu prilejul praznicului prea luminat al Invierii Domnului.

porul acesta întărit, care ura de moarte pe Romani, arunca o ultimă minciună: Noi nu avem împărat decât pe Cezarul! Câtă perfidie în suflătele lor și câtă fățarnicie! Nereușind nici cu această ultimă încercare el vrea să steabilească un lucru: că el nu poartă răspunderea. Iși spală mâinile pentru crima pe care o cerea poporul spunând: Nevinovăți sunt de sângele dreptului acestuia; voi veți vedea!... „Sângele lui asupra noastră și asupra fiilor noștri...” răspunde poporul.

Și astiel, Vineri 7 Aprilie, anul 33, ora 12 din zi (după ora noastră; 6 dimineața după ora orientală) Pilat se urcă pe scaunul de judecător și pronunță osândă. —

Un tremur a cuprins pe cei din sală când conferențiarul, cu glas stins de emoții, rostea cuvintele din urmă. Căci tocmai atunci, în ziua aceea, se împlineau o mie nouă sute de ani decând s'a săvârșit cea mai grozavă crimă pe care o cunoaște omenirea. Celui mai nevinovăț dintre cei ce au călcat pământul vreodată, i s'a

dat cea mai crâncenă moarte și nici măcar n'a fost cruțat de batjocura de a fi răstignit între doi tâlhari. Și centurionul însărcinat cu execuția și natura întreagă strigau nevinovăția Lui. Intunecul a cuprins atunci pământul, nu poate fi explicat pe cale naturală, ca o eclipsă de soare, căci pe timp de lună plină e constatat științificește că nu se pot produce atari fenomene. Dar cea mai puternică dovadă despre nevinovăția Lui, a dat-o Dumnezeu însuși care nu l-a lăsat să steie în mormânt decât până Duminecă dimineața.

Iar a treia zi a înviat!

Grigorie T. Marcu.

Consulat românesc la Ierusalim se înființează pe ziua de 1 Mai 1933, având ca circumscripție întreaga Palestină. Titular al noului oficiu este dl Marcu Beza, consul general în misiune în Palestina.

Moartea și Invierea Domnului

Cea mai mare parte din cântările bisericești dela sărbătorile Paștilor se rezumă în idea: „Când te-ai pogorât la Căla ce ești fără de moarte, atuncia iadul ai omorât cu strălucirea dumnezeirii”.

Ce poate fi mai paradoxal, ce poate fi mai contrazicător în sine pentru o minte ce nu vrea să-și depășească plafonul omenesc, decât ca Celce este viața fără de moarte să se scufunde în moarte, ca Celce e viață pururea fără de scădere și fără umbră de întunec să supoarte suprema lichidare de viață și totala scufundare în întunecul prăpăstios al morții și al iadului.

Și ce poate fi mai neînțeles decât ca actul mântuirii noastre, fapta prin care sântem introduși în adevărata viață, să fie moartea Celce ne dă viață?

Sânt aci mistere atât de profunde, atât de streine de ceea ce poate produce mintea și fantazia omenească, atât de neapuzabile în interpretările ce li se pot da, încât chiar numai acest caracter al lor e o dovadă suficientă despre originea lor dumnezeiască.

N'a fost de-ajuns ca să vie soarele vieții cu lumina să pună în obscuritatea în care ne aflăm noi, până la aceste prime trepte ale neființii cari sânt suferințele și slăbiciunile noastre, ci a trebuit să se coboare și mai jos, până în fundul prăpăstiei întunecoase, unde moartea stăpânește deplin, unde cei stăpâniți de ea nu mai pot face nici o mișcare ca să scape de robia ei, unde nu mai vād nici o rază de lumină. A trebuit să se scoboare începătorul vieții, izvorul ei, până acolo unde sfârșește cu totul viața, până în care și-a întins zăbranicul întreg peste făpturile Ziditorului. A trebuit să moară ca om și să lase așa să se întindă și peste El unda neființii.

Apoteoza...

(Un capitol din cartea de curând apărută, și plină de gândire și de inspirație, Schitul cu ploi, fragmente creștine, de Al. Lascarov-Moldovanu).

Incoronare a Sfintelor Patimi, Invierea Domnului și Dumnezeuului nostru Isus Hristos, este încheierea firească a Ciclului divin.

Privind armonioasa Viață, fără de nici o asemănare cu tot ce-a fost și cu tot ce-a urmat după ea, este peste putință să nu simțim suflul divin dealungul ei.

Ea a fost cu veacuri înainte prevestită aproape în toate amănuntele ei. La împlinirea vremii Duhul sfânt s'a pogorât asupra Fecioarei neprihănite, zămislind pe Omul-Dumnezeu. Suprafirească naștere — suprafirească existență.

Pe urmă, pas cu pas, minunata viață s'a consumat pe meleagurile palestinene, aducând cu sine cea mai fundamentală dintre revoluțiile sufletești și sociale care puteau fi, atunci și totdeauna. Omului vechi — i se

opuse modelul perfect al omului nou, întrupat, ca perfecțiune, în chiar acela care-l propoveduia. Omenirea își statornicea, prin El, adevărata ei naștere din nou, — începutul veridicei ei vieți, — culegerea ei de pe toate prăpăstiile și văgăunele unei existențe arbitrară și îndrumarea ei pe Calea cea mare, largă, luminoasă, care duce la Impărăția Cerurilor.

Propoveduirii îi urma Patima, — necesara, sublima și purificatoarea patimă...

Dar ne întrebăm: ce-ar fi fost Prorociile, Viața minunată, Patimile chiar, fără finalul grandios și a toate justificator al Invierii?... De sigur că ar fi fost încă un sistem de filosofie umană, mai superior ca altele, dar tot atât de pieritor sau nevolnic ca toate... Ar fi fost încă o „experiență” umană pe lângă altele, sute, pe care sârmana ființă omenească le-a încercat și le încearcă, zădarnic și trist...

Numai singură Invierea consfințează pe vecie tăria nebranlabilă a Invățăturii, — numai ea pune la temelii veșnicia, absolutul — pentru oameni,

ca fiind în sânul ei s'o împrăstie cu dumnezeirea sa dinăuntru înafară, s'o zdrobească în casa ei. A trebuit să se lase înghițit în iad, ca să fâșnească în mijlocul lui cu strălucitoarele raze ale nemărginitei sale vieți, spărgând porțile iadului, dizolvând plafonul lui apăsător și antrenând spre înălțimi pe toți ceice s'au dorit în viața lor pământească după lumină. A fost necesar fluxul vieții în nimic, ca în refluxul ei să ducă cu sine pe toți ceice au oarecare compatibilitate cu viața.

S'a dus și-a căutat pe cei credincioși ai săi până în temnițele cele mai de jos, deslegându-i și scoțându-i la lumină.

Mormânturi sânt și inimele noastre. Unda întunerecului și a ne-ființii, duhurile rele, fac din noi iaduri în care ardem și ne svârcolim dureros. De s'ar fi coborât și în noi Domnul murind, ca să germineze în inimele noastre viața cea prime-nită, luminoasă, curată și bună. De-ar fi spart și întunecimile din noi, de-ar fi împrăștiat cugetele rele ce ne chinuesc, de-ar fi spart plafonul ce ascunde privirii sufletului nostru, cerul cu frumuseța lui. De-am înflori și noi cu învierea Domnului, în lumina soarelui dumnezeesc, la o viață nouă!

Dr. D. Stăniloae.

Anuarul XIII al liceului de stat «Gh. Lazăr» din Sibiu, 1931—1932, publicat de Dr. I. Bunea, director. Cuprinsul: Câteva momente din istoricul anului școlar 1931—32, de directorul liceului; Octavian Goga, cu-vântare, de Aurel Cioran din cl. VII A; date școlare, Sibiu, 1933. Tip. Inst. de arte grafice «Dacia Traiană». — Constatările unele prea puțin îmbucurătoare, făcute în acest anuar, — în partea unde se vorbește despre *istoricul anului școlar*, — se recomandă în deosebi atențiunii forului conducător al învățământului public din țara noastră, — for chemat să ia măsuri de îndreptare acolo unde i se arată și unde trebuie luate.

Slavă Ție...

Slavă Ție, nemărginită bună-tate și dar negrăit al cerului! Slavă Ție, Dumnezeule, celce te-ai coborât pe pământ între muritori și păcătoși, și de bună voie, ca un miel nevinovat, te-ai jertfit pentru viața și mântuirea lumii. Prin viața Ta fără prihană și prin suferința Ta negrăită ai ispășit vinovăția și osânda omului.

Mesia, cu adevărat «Tu ești preot în veac după rânduiala lui Melhisedec» (Ps. 109, 5). Tu ești preotul cel veșnic, preot al celui Preaînalt, fără de început și fără de sfârșit. Tu ești Cuvântul cel viu și creator al lui Dumnezeu, Tu ești Mielul lui Dumnezeu, care ai ridicat păcatul lumii (Ioan 1, 29).

Drept aceea având Arhiereu mare, care a străbătut cerurile, pe Iusul Fiul lui Dumnezeu, să fim cu tărie mărturisirea (Evrei 4, 14) și credința Cuvântului întrupat între noi plin de har și de adevăr. Știind că nu cu lucruri stricăcioase, cu argint sau cu aur, am fost răscum-părați din felul nostru de viață cel deșert lăsat dela părinți, ci cu scump sângele lui Hristos... El a purtat păcatele noastre, în trupul său pe lemn, pentruca noi murind față de păcate, să viețuim dreptății. Cu ră-nile Lui ne-am vindecat (I Petru 1, 18—19 și 2, 24).

O, Doamne, mare și adâncă este taina întrupării și a răstignirii Tale. Tu ai arătat prin viața Ta că suferința curată și sfințește pe om. Tu ai plătit cu sfânt sângele Tău datoria păcătoșilor în fața lui Dum-nezeu și ai pățimit pentru noi cei nevrednici. Tu ai luat pe trupul tău patimile cele dătătoare de viață și mântuitoarea cruce, piroanele, sulfa și moartea.

Umilire și înjosire ai răbdut dela naștere și până la moarte de acum omienouășute de ani și mai departe până astăzi. Ai făcut din toată viața Ta o ascultare a voiei Tatălui nostru din ceruri și o con-

tinuă slujire, durere și jertfă de cu-rățire, iertare și împăcare, — toate făcându-le pentru noi cei nesupuși, răzvrățiți și călcători de lege.

Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare pă-catelor noastre, căci de voie bună ai voit cu trupul a te sui pe cruce, ca să scapi din robia dușmanului pe ceice i-ai zidit. Pentru aceasta cu mulțumită strigăm Ție: toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru, care ai venit să mântuești lumea. Tu ne-ai răscumpărat din blestemul legii cu scump sângele Tău. Pe cruce fiind răstignit, ne-murire ai izvorât oamenilor, Mân-tuitorul nostru, slavă Ție, slavă Ră-stignirii și slavă Învierii Tale, Isuse, acum și pururea... Pr. Il. V. Felea.

6 carte bună

Al. Lascarov-Moldovanu: Schitul cu ploi, Fragmente creștine. Editura Librăriei Arhidiecezane, Sibiu, 1933. Pagini 193. Lei 60.

Dnul Lascarov-Moldovanu este un scriitor consacrat. Nu numai atât. Domnia sa este un scriitor creștin. Fie că zugră-vește priveriști, reînvie amîn-tiri, sau comentează întâmplări cotidiene — scrisul său este învăluit într-o atmosferă creștină și sugerează atitudini creștine față de viață.

Noul Dsale volum, apărut în excelente condiții tipografice, ne confirmă odată mai mult această constatare. El dovedește, că autorul și-a cristali-zat definitiv concepția despre lume și viața omenească, și anume în sensul pe care l-a desprins din întreaga Dsale îndeletnicire cu ispitirea Scrip-turilor sfinte, îndeosebi a Nou-lui Testament.

Cartea «Schitul cu ploi» cuprinde o serie de patruzeci și cinci de foiletoane, în care

distinsul scriitor descrie pri-veliști patriarhale, comentează întâmplări și fapte, laudă și biciuește viții, sau meditează creștinește asupra unor slove din Scriptura Sfântă. În deo-sebi ziditoare de suflet este seria de meditații din «Ciclul pascal» care încheie admira-bilul volum.

Cartea dlui Al. Lascarov-Moldovanu va alcătui — sântem siguri — cea mai plăcută și fo-lositoare lectură, pentru preoți și mireni deopotrivă. N. C.

Monument Mitropolitului Andrei Șaguna

Ideea de-a ridica un monument marelui Mitropolit Andrei în cetatea de reședință a binecuvântatei Sale arhipăstoriri, este una din preocu-pările nu numai ale cârmuirii no-astre bisericești, ci și ale credincioșilor recunoscători, precum și ale autorităților administrative din țara noastră.

Dovadă este frumosul gest al Consiliului județean Sibiu, care într-o ședință recentă a votat suma de Lei cincizecimii: «pentru ridicarea unui monument Mitropolitului Șaguna».

După ce Congresul național-bisericesc a hotărât, încă din 1878, să ridice un monument marelui Arhipăstor, Mitropolia Ardealului a și adunat, în acest scop, un fond, care se urcă astăzi la suma de 160 mii lei.

Pentru sporirea fondului nece-sar ridicării monumentului, I. P. S. Sa Mitropolitul NICOLAE al Ardea-lului, a trimis, la sărbătorile Învierii Domnului din anul curent, un apel, către domnii prefecți ai județelor din țară, rugându-i să imiteze lau-dabila faptă a Consiliului județean sibian.

Apelul va fi întâmpinat, nu ne îndoim, cu bunăvoință și însuflețire de toți recunoscătorii credincioși ai bisericii noastre.

pentru vreme, — pentru toate mar-ginile pământului.

Orce, în afară de ea, este și ră-mâne relativ, circumscris unei epoci sau unei porțiuni de pe terestra așe-zare, — caduc, supus dialecticei filo-sofante, — deci ceva pur omenesc, întinat de păcat, ca tot ce pornește numai dela om.

Ceeace a adus Isus, nu purcede dela oameni. Simțim cu toții, peste orice considerații de relativism uman, că aici este vorba de altceva. Au afirmat-o chiar adversarii Mântuitoru-lui. Unicitatea și nerepetarea acestei vieți de-o perfecțiune fără greș, a dat de gândit celor mai îndârjiți ne-credincioși. Dar Stânca Bisericii lui Isus?!... O altă teribilă și elocventă realitate, pe care numai inconștiența sau nebunia omenească o pot nega sau ignora.

Dar să nu ne oprim asupra ace-stor amănunte, care nu pot clinti ni-mic din din țaria și dragostea unui credincios.

Ceice cred, — cei care, renun-țând la „înțelepciunea“ lor proprie,

și lasă sufletul mângăiat de splen-doarea fără seamăn a Învierii, — ei știu cu fermitate un lucru.

Și anume: Ei știu că Isus este Dumnezeu, este încarnarea Cuvântului, este Alcătuitorul Sfintei Trinități. O simt aceasta prin tot ce-a făcut și face Isus în viața lor, — o văd și o culeg din învățătura Lui, — o sorb și o adoră în Biserica lui tradițională...

Isus fiind Dumnezeu, — ei știu că El poate porunci legilor firești, în-trucât de Dânsul au fost create. Isus, prin aceasta, este Stăpânul vieții și al morții.

Ei mai știu că Isus a înviat, și că deci și ei vor învia: căci dacă Isus n'a înviat, la ce bune toate? — nici ei nu vor învia.

Mai știu că singur Isus poate, prin înviere, să aducă viața veșnică și că sigur Isus, prin aceasta, a biruit, pentru ei, moartea izvorâtă din păcat.

Lanțul acesta este perfect logic și desăvârșit unitar pentru acela care crede în Isus.

Și trebuie, cu cumplită îndurerare, să însemnăm aici, că acela care nu

crede în dumnezeirea lui Isus, este, din nefericire, un om care rămâne mai înainte expus la bătaia tuturor vân-turilor sărmaneii filosofii omenești.

Pentru el nu este înviere, — deci pentru el nu este încă mântuire...

E păcat, — e trist, — e dureros...

Aceștia nu pot să se bucure la mormântul gol al lui Isus — și nu pot hici să guste din fructul cel dulce al veșniciei. Pe ei, pământul îi ține zălogiți lui, — aripile înălțării nici odată nu li se adaugă duhului, pentru a ieși din umana involburare inutilă...

Cei credincioși se roagă pentru ei...

Și totuș, cât de strălucitoare și evidentă este ridicarea din moarte a lui Isus triumfătorul asupra ei...

Ce superbă lumină pură joacă în preajma Crucii biruitoare! — Ce perspective fără zare de vremelnicie se întind, departe, înlături și sus, di-latate la infinit prin imensa și dulcea dragoste a lui Isus!...

Sfintei Învierii Tale, ne închinăm nevrednici, bunule Isus, și Te rugăm să ne primești sub cortul îndurării Tale!...

Căci fără Tine, din nou am fi potopiți de păcat.

Sfânt ești Tu, Doamne, — și mărire, închinăciune și slavă Ție se cuvine, acum și pururi, și în vecii vecilor. Amin.

Câte biserici s'au închis în Rusia? O revistă din străinătate co-munică următoarele: În lipsa datelor oficiale sovietice, s'a stabilit totuși în mod exact că: în orașul Moscova nu mai există decât 10 procente rotund, din clădirile bisericesti, care însă abea pe jumătate mai pot fi folosite. Ca-pitala Ucrainei, Carcovul, are «lichide» rotund 70 la sută din bisericile sale. În orașe au fost confiscate sau aruncate în aer, întâi de toate, cate-dralele dela centru; iar la sate s'a pus mâna pretutindeni acolo, unde se găseau două sau mai multe bise-rici. Cam jumătate din toate bise-ricile Rusiei au fost închise, aruncate în aer, sau întrebuințate spre alte scopuri.

Organizați Reuniuni de femei

Aniversarea unirii Basarabiei

— In capitală. — In Chișinău. —
In Sibiu. —

Ziua de 9 April (27 Martie) 1918 este zi de mare sărbătoare națională nu numai pentru toată suflarea basarabeană liberată de sub stăpânirea rusească, după o robie de un veac și ceva, ci este zi de bucurie obștească pentru toată suflarea neamului nostru întregit.

De aceea, cu prilejul împlinirii a 15 ani dela unirea Basarabiei cu țara ei de baștină, marele eveniment s'a comemorat după cuviință, simplu și impunător, în toate centrele însemnate ale țării.

In capitala țării s'a oficiat la Patriarhie un Tedeum în prezența M. Sale Regelui Carol II, a membrilor guvernului și a capilor oștirii. Slujba religioasă a fost săvârșită de un sobor de preoți în frunte cu I. P. S. Sa Patriarhul Miron, care după sfânta slujbă a citit o rugăciune prea frumoasă alcătuită pentru această zi a unirii.

La festivalul din teatrul național, la care a participat Suveranul, precum și M. Sa Regina Maria, a conferențiat dl Ion Inuleț, zugrăvind în vii culori desrobirea românilor dintre Prut și Nistru: ziua de 9 April 1918 înseamnă ziua renașterii neamului, ziua începerii creării României Mari.

La Chișinău s'a ținut o sedință comemorativă a Sfatului Țării, în care dl Pelivan a descris marele act al unirii înlăptuit de moldovenii Basarabiei.

A vorbit, în numele parlamentului, dl președinte al camerei Șt. Ciceo Pop, pomenind cu evlavie și numele marelui binefăcător Vasile Stroescu din timpurile grele pentru ardeleni. Dl ministru al instrucțiunii, D. Gusti, a făcut declarațiuni în numele guvernului; alți oratori, în numele Bucovinei și Basarabiei, ear după conferența dlui prof. Marcovici, asistența s'a îndreptat spre catedrala Chișinăului, unde a slujit un Tedeum I. P. S. Sa Mitropolitul Gurie, rostind o cuvântare potrivită momentului.

In orașul nostru, în Sibiu, s'a comemorat unirea în Dumineca Florilor. La sfârșitul sfintei Liturghii I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae a oficiat cu mare asistență doxologia, ridicând rugăciuni fierbinți de mulțumire către Cel Atotputernic pentru readucerea Basarabiei la patria mamă.

In școale s'a făcut comemorarea unirii în cadrul unor instructive sărbători, conform dispozițiilor date de On. Minister al Instrucțiunii Publice, în ziua de 8 April.

Tinerimea școalelor secundare și primare în frunte cu profesorii, la ora 11 din zi a participat la serviciul divin oficiat în biserica catedrală. Din acest prilej, I. P. S. Sa a adresat școlarilor părintești cuvinte, subliniind faptul, că alipirea provinciei Basarabiei la patria mamă este pentru noi un deosebit dar al Provedinței dumnezeiești. Nici un tratat diplomatic nu cerea această alipire și nimenea nu cuteza să ceară încorporarea Basarabiei acolo de unde pe nedreptul a fost răpită înainte cu 106 ani. Bunul Dumnezeu însă, care conduce destinele întregii lumi, ale tuturor popoarelor și ale fiecărui individ, — s'a îndurat asupra fraților noștri basarabeni și i-a readus între hotarele Țării.

Cuvântul arhieresc, ascultat cu atențiune, a făcut adâncă impresie asupra tinerelor mlădițe.

Patru ani de stabilizare românească, de Leon Proca, Sibiu, 1933. Tip. Instit. «Dacia Traiană». — O broșură de 50 pagini.

Probleme, fapte, comentarii

Hristos și problema artei. Conferența dlui Nichifor Crainic la fundația „Dalles”.

In seria conferențelor, de sub auspiciile consiliului central bisericesc, a vorbit, săptămâna trecută, dl Nichifor Crainic despre: Hristos și problema artei.

Conferențiarul amintește arta veche păgână înainte de creștinism, artă ce reprezintă ideea divinității. Creștinismul nu este ostil artei, frumuseții; din contră, găsește în frumos un mijloc de a-și exprima adevărurile. Pentru creștinism, frumusețea e atribut al dumnezeirii, care creind lumea a resfrânt în artă ideea de adevăr, de bine și de frumos. Dacă artistul are concepție înaltă despre frumos, arta lui va fi mare, va fi adevărată. Toată arta veche, Iliada, sculptura și arhitectura greacă își desfășoară avântul spre zei, adică spre ideea divinității. Literatura din epoca creștină de asemenea reflectă în ea senzul religiei, al noului Dumnezeu. Marile creațiuni literare au același profund spirit religios. Arhitectura evului mediu, marii pictori, muzica mai ales, au strânsă legătură cu religia. S'a zis că artistul urmărește o lume aparte, în care să evadeze. Fiecare voim să evadăm. Pare a fi un blestem. Poate să fie o amintire a unui Paradis pierdut, așa cum definea cineva scopul unei arte. Nu poate fi un înțeles mai nobil pentru artist, decât această evadare în largurile mântuitoare ale sufletului nostru, — sfârșește distinsul conferențiar.

Biserica și pacea a fost subiectul conferinței, dezvoltate Sâmbătă seara la fundația „Dalles”, de dl profesor I. Petrovici, evidențiind rolul covârșitor al bisericii întru promovarea ideii de pace și înfrățire universală:

Războiul este erezia socială modernă, contra căreia biserica este chemată să lupte. Astăzi e clipa supremă când biserica trebuie să înceapă o cruciadă împotriva războiului, în care va avea și asistentelor celor preținși necredincioși. Cu o biserică luptătoare, războiul va fi mai repede înlăturat.

Diagnoză îngrijorătoare. — Mărturisire frumoasă de dragoste, pentru Noul Testament, aduce scriitorul și cugetătorul rus, astăzi în exil, D. S. Mereșkovski, în noua sa lucrare: „Isus, Necunoscutul”.

„Il citesc zilnic — scrie Mereșkovski despre Noul Testament — și cât timp ochii mei vor vedea, îl voi citi la orce lumină izvorâtă din soare și din inimă, în zilele cele mai luminoase, și în nopțile cele mai pline de întunec, fericit sau nefericit, bolnav sau sănătos, credincios sau necredincios, simțitor sau nesimțitor. Și îmi pare, că totdeauna este nou ceea ce citesc, ceva necunoscut, ceva ce nu se poate isprăvi de citit și de a fi cunoscut până în sfârșit”.

„Ar trebui”, spune Mereșkovski despre exemplarul Testamentului său, ce-l are din 1902, și este mult uzat, — „să-l dau la legător; dar îmi vine greu și, ca să spun drept, mă înspăimântă gândul de-a mă despărți, pentru câteva zile, de cartea aceasta”.

Diagnoza îngrijorătoare a lui Mereșkovski e următoarea:

„Lumea, așa cum este, și cartea aceasta nu pot să rămâie în armonie. Ori una, ori alta: Lumea nu trebuie să fie ceea ce e, — sau această carte va trebui să dispară”.

O revistă străină creștină comentează judecata lui Mereșkovski, — judecată foarte vrednică de luat în seamă, — zicând:

Noul Testament există deocamdată, ear noi credem, că de-asupra lui stă făgăduința: „Cerul și pământul vor trece, iar cuvintele Mele nu vor trece”. Lumea a luat cunoștință, cu voie și fără voie, de cartea aceasta. Și de atunci lumea se aseamănă unui bolnav care a înghițit un medicament, sau unui sănătos care a înghițit otravă. Băutura lucrează, și adevărat așa că: sau e primită și consumată în organism, sau e aruncată earăș afară. Lupta aceasta s'a întezit, în vremea din urmă, atât de cumplit, încât și orbul poate observa: „Armonie, între dănele, nu mai poate exista: ori lumea, ori cartea aceasta este amenințată să piară”.

Rar s'a făcut o diagnoză, cu atâta agerime și pătrundere, a situației religioase din lumea actuală, cum o prezintă exilatul gânditor rus Mereșkovski, care s'a adâncit cu nesfârșită iubire în tainele sfintei cărți.

Conferență preotească în tractul Geoagiului. — Despărțământul clerului «Andrei Șaguna» Geoagiu a ținut adunarea de primăvară în 3 April a. c.

După oficierea unui Te-Deum, preotul vicepreședinte, P. Lula, în lipsa președintelui bolnav, deschide adunarea al cărei program între alte probleme cuprinde și organizarea preoțimii pe județ, ca subsecție a asociației «A. Șaguna».

Problema sectară naște și întreține vii discuții pentru perfecționarea metodelor de pastorație de până acum.

Se iau măsuri de organizare a colportajului creștin și a misiunilor populare prin o nouă împărțire a cercurilor religioase.

Vigurosului ziar, Calendarul, din București, i se trimite, din această întrunire, o călduroasă adresă de felicitare și adesiune.

Se trece apoi la programul misiunilor interne. Părintele A. Băilă rostește meditația sa despre mărturisire.

A doua meditație, pentru împărțășanie, a fost predată de părintele Doroga, având ca temă cuvintele Mântuitorului: «Rămâneți întru mine și eu întru voi».

Președintele închide apoi conferința, dorind preoților izbândă deplină în via Domnului.

Proiect de lege, între cele multe, s'a depus zilele acestea, pe biroul parlamentului, în chestiunea pensionării preoțimii. In temeiul proiectului, preoții și diaconii și cântăreții bisericești, împlinind vârsta de 65 de ani, au să fie scoși la pensie din oficiu, cum se scot și funcționarii statului.

Parlamentul nostru e foarte productiv în proiecte și legi: s'ar putea zice că ține recordul lor.

Privitor la preoțimea din mitropolia Ardealului însă, unde fiecare eparhie își administrează fondul ei de penziuni, n'are nici un înțeles proiectul, care cere pensionarea «din oficiu» a preoților, diaconilor și cântăreților, — acești din urmă lipsiți, în general, și de salariu.

Fiind apoi vorbă de măsuri ce privesc preoțimea noastră, chestiunea are să fie întâi discutată în Sfântul Sinod. Aceasta e calea ce trebuie urmată.

Meditații

Culmea perfecțiunii în credința creștină

Să alergăm prin răbdare în luptă, care ne este poruncită, ne îndeamnă apostolul Pavel (epistola către Evrei 12, 1).

Noi știm: fiica credinței și a smerenicii este răbdarea, și cine și-a oțelit sufletul în răbdare, scela poate alerga, după îndemnul apostolului, în lupta vieții care ne este poruncită. Un astfel de om nu se va plânge niciodată din pricina suferințelor și-a necazurilor, pentru că își va da mereu seama zicând: «Cu cât mai cumplit suferit-am Mântuitorul pentru mine!».

Iată omul care a învățat atâtea, în școala suferinței, în școala sfintei cruci! Acela este vrednic de-o diplomă mai înaltă, prin care să fie trecut într-o clasă superioară, într-o facultate de elită, pe frontispiciul căreia stă scris: *Eu vreau să pățimesc, vreau să sufer.*

Da, Tată ceresc, din adâncuri strig Ție, pune povara crucii pe umerii mei, eu vreau s'o port, accept suferința de bună voie, pentru Ține. Dar nu precum volesc eu, ci precum Tu vorești, — așa s'a rugat Domnul, începătorul și desăvârșitorul credinței noastre, cu desăvârșită lăpădare de sine și ascultare.

Aici avem pildă, marele învățător Isus, ne stă cu viața Sa înainte: slujitori ai altarelor, vestitori ai evangheliei din zilele noastre, priviți la Isus! Iată-l, în desăvârșită ascultare către Tatăl, pe sine însuși cu întreaga Sa voință, le jertfește pe altarul Dumnezeescului Său Părinte.

A voi ceea ce Dumnezeu vrea, în aceasta constă perfecțiunea credinței creștine. A voi ceea ce Dumnezeu vorește, chiar și atunci, când trebuie să trecem peste cele mai dragi doruri și nădejdi ale noastre, chiar și atunci când lacrimi multe și dureri mari ni se cer. Fie voia Domnului, așa vorește El!

Și creștinii cu viața cea mai curată au de învățat din această lecție, viața întreagă chiar se face o școală, până când în ora cea din urmă, care devenind ultima lecție, învățăm dela Isus cum să murim, după voința lui Dumnezeu. In acel moment trecem cu adevărat ultimul examen, școala se termină și ne îndreptăm sus spre norul de martori, cari înaintea noastră s'au luptat și drumul au săvârșit, — ne îndreptăm sus spre Acela, care

ni-a dat pildă de suferință și prin suferință la slavă, prin cruce la cunună nevastă și a vieții.

Prea cucernici părinți și frați, cu deosebire noi preoții sântem chemați la această înaltă înțelegere a suferinței de bună voie; facultatea în care *crucea* este înălțată, trebuie s'o urmăm cu dragoste. — Să ne rugăm Domnului, să ne ajute spre a putea scăpa într-o deplină predare în sfânta Sa voie.

«Dar, nu voia mea, ci a Ta să fie, Părinte». Amin.

(După O. Armknecht).

Pr. Gh. Secaș.

Publicații apărute de curând

— Dări de seamă despre cărți și reviste —

Victor N. Popescu: *Problema religioasă în Țara noastră* București 1933, pag. 55. Prețul Lei 30.

Într-o serie de observații asupra aspectului religios al țării noastre, dl Victor N. Popescu, profesor la Seminarul Central și bibliotecar la Internatul Facultății de Teologie din București, ne atrage atenția asupra răspunderii, ce o avem față de poporul, care în prezent «este în bătaia unor vânturi, răscolitoare de întunecimi sufletești». Vremea de azi cu zguduirile ei sociale prevestește radicale schimbări în sânul societății. Îndeosebi lupta dintre sate și orașe, religiozitatea rurală în conflict cu mentalitatea orașenească are întâișare din cele mai dureroase. «Orașele au asupra vieții religioase a satelor o acțiune disolvantă». Viața lor sufletească se diferențiază în proporție cu mărimea lor. Și fiindcă «toată problema sufletească a orărilor popor, e o problemă religioasă», este de sine înțeles că problema trebuie pusă cu toată sinceritatea și cu gravitatea pe care o comportă.

La răspântia vieții noastre religioase, broșura de față este un avertisment. În zece capitole, ne înfățișează raportul dintre prefacerile sociale și fenomenele religioase, urmările războiului asupra vieții religioase și morale a satelor, conflictul religios dintre sate și orașe, aspecte din pietatea populară, riturile și conștiința religioasă, configurația religioasă a orașelor, viața religioasă a burghezimii, sufletul ruralilor deveniți orașeni, încotro merge religiozitatea orașelor, pentru ca să încheie cu întrebarea răscolitoare de răspundere: *Încotro mergem?*

«Încotro mergem? Acest lucru nimeni nu-l știe, afară numai de Dumnezeu însuși. Încotro vrem să mergem? Acest lucru trebuie să-l știm cu toții».

Orientarea și educația religioasă a neamului românesc este o problemă vitală pentru biserică, iar pentru conducătorii ei un subiect de serioasă luare aminte.

Un strigăt de alarmă nu e totdeauna binevenit, căci sperie sau incomodează. Dar, în general, e folositor. Rostul unui strigăt de mobilizare la muncă, de evanghelizare a poporului îl are cartea dlui Popescu. Deaceia o însemnă pe răbojul cărților ce țin *conștiința trează* în fața unui lucru care așteaptă tot devotamentul și întreg entuziasmul nostru pastoral și misionar. Pr. Il. V. F.

Anton Huonder: *La picioarele Mântuitorului*, în românește de prof. Ioan Moșoiu, Sibiu, Tipografia Arhidiecezană, Lei 80.

Avem în românește așa de puține cărți de introducere în viața duhovnicească, de formare a unei obișnuințe de-a medita asupra propriei tale persoane și asupra datoritiilor tale. Iar literatură specială pentru preoți, de această natură, n'avem mai deloc. Și totuși ce e mai necesar pentru un preot ca meditația? Nu există păghie aptă să ridice pe preot din tina cotidianului, nu există mijloc în stare să împedice asimilarea, absorbirea mentalității preotului în mentalitatea de suprafață a vieții curente, afară de meditație. Când preoții nu sânt personalități

tari în atitudini spirituale, neabătute din calea lor continuă ascendentă, dar abătând pe mulți dela viața lor nesperioasă și păcătoasă, e semn că nu meditează decât poate accidental și asupra unor lucruri fără legătură cu viața spirituală și cu datoritiile lor de preoți.

Ceeace face pe preot, cu adevărat mângâietor al oamenilor și luminător al lor, ceeace-l ajută să fie așa cum îl vrea Mântuitorul, este meditația. Cine se obișnuiește să mediteze măcar un sfert de ceas la zi asupra unei teme religioase în strânsă legătură cu persoana sa, făcându-și reproșuri pentru scăderile ce le-a observat la sine și propunându-și să se îndrepte, acela a apucat pe calea cea bună. Altfel e preot doar prin actele exterioare de sine, pe care le îndeplinește, prin slujbe, prin odăjdii. Ca să fie preot și prin starea sa interioară, prin influința ce-o poate avea ca atare asupra celorlalți oameni, trebuie să fie un om al meditației.

O carte care poate ajuta preoților să se obișnuiască să mediteze un sfert de ceas dimineața și seara, o carte care-i învață să mediteze și-i întovărășește în meditație cum nu se poate mai bine, este cea «născută în fruntea acestor rânduri. Meditațiile din ea pornesc toate dela o faptă, dela un moment, dela un cuvânt al Mântuitorului, pentru că preotul, care ține locul lui Hristos, trebuie să se silească a imita cât mai mult pe Hristos. Se pot face desigur meditații pornind și dela alte motive: dela episoade din viața Sfinților, dela întâmplări din jur, dar cele mai multe trebuie să se inspire dela modelul nostru al tuturor.

Din cartea lui Huonder va apare în curând în românește și al doilea volum, tot la Sibiu, de același traducător. Preoții noștri cari au primul volum, și tot trebuie să-l aibă, se vor îngriji să ajungă în posesiunea și celui de-al doilea. Dar volumele acestea nu sunt făcute să se cetească într-o răsufare, ci în fiecare zi, după împrejurări, câte o meditație din ele. E o carte pe care nicio dată nu trebuie s'o uiti că o ai în casă.

Tinerimea Creștină, revistă de educație religioasă morală, apare lunar, sub conducerea Diac. Dr. H. Roventă, prof. univ. și Pr. Dr. M. Bulacu, docent universitar.

Nr. 4, din anul III, al revistei, apărut de sfințele sărbători ale Invierii Domnului, se adresează tinerimii noastre, dar în aceeași vreme are darul, prin alese articole și înfor mații, nu mai puțin prin clișeele sale, s'farmece toate vârstele. Orce bun creștin va găsi, în aceste bine îngrijite pagini, un izvor nesecat de nimerite aprecieri și fericite inspirații, care se citesc și cu plăcere, și cu folos. Conducătorilor acestei reviste ortodoxe române le aducem felicitările noastre, ca unora cari înțeleg să deschidă cititorilor drumuri nouă spre a zidi viața la care îi cheamă sfânta noastră biserică.

Raze de Lumină, revista studenților în teologie din București, Anul V. Nr. 1 din 1933.

Acest număr tratează despre: Ideal și realități, de Teodor M. Popescu. Cei dintâi bursieri ai lui Eufrosin Poteca la Colegiul național din București, de Gh. I. Moiesescu; Misionarismul femeii în lumina Noului Testament, de Gabriela D. Nițulescu; Paștile la Ierusalim, de At. Negoită; dări de seamă, o bogată cronică și recenzii.

Razele de Lumină dau o aleasă lectură religioasă, preparând sufletele tinerimii pentru a fi mai doritoare de cuvântul Evangheliei. Revista trebuie pusă în mâna tinerimii școlare dela liceele noastre, ca să cunoască și să pătrundă frumusețea și adevărul învățăturilor bisericii. Aceasta cu atât mai vărtos, când ni se descopere «un colțșor din tabloul adânc întristător al învățămîntului de azi». Se spune anume, în paginile unui *anuar școlar* acum apărut, că «încât privește pe elevi — din liceu — ei sânt tot aceia pe cari i-am găsit în anii trecuți, cu o doză încă și mai mare de indiferență și cu o lipsă și mai pronunțată de dragoste de carte și cu un orgoliu și o râvnă și mai ui-

mitoare pentru posesiunea diplomei — nerficioare, — înzestrați cu ambiții și dorințe irealizabile, prea puțin pregătiți pentru viața ce-i așteaptă și lipsiți de acea putere salvatoare, pe care ți-o dă numai adevărata cultură câștigată în sudoarea feței». Anuarul mai arată că «educația morală, abia introdusă în ansamblul studiilor, a fost *brevi manu* eliminată, ca să fie înlocuită cu lucrul *manual*, bun pentru cursul inferior, aproape inutil pentru cel superior». Va să zică, o îndreptare se așteaptă și aici în criza morală a școlii.

Lumina Tineretului, de curând apărută, sub patronajul P. S. Episcop Grigorie al Aradului, ar aduce bune servicii aceleiași tinerimi, dacă cercurile conducătoare îi vor acorda mai multă sollicitudine.

Pentru sătenii plugari, pentru muncitorii dela orașe și sate, se găsește bogat și felurit material în: *Lumina Satelor* și adaosul ei *Oastea Domnului*, publicații recunoscute și răspândite; în *Poporul Românesc*, din Chitila, Ilfov (apare de două ori pe lună); în *Neamul Românesc pentru popor*, sub auspiciile Ligii culturale; în *Satul*, revistă culturală, cu folositoare cunoștințe, ilustrată, de cuprins foarte variat; nr. de Paști cuprinde: De Invierea Domnului, Creștinismul și comuniștii, și alte articole, de interes economic și igienic, (apare lunar, în București III, prelungirea Polonă 13, abonamentul anual: 60 Lei); în *Libertatea*, reapărută în Orăștie, ș. a.

INFORMAȚIUNI

Urăm tuturor cetitorilor noștri sărbători fericite și realizarea creștineștilor gândiri.

Hristos a 'nviat!

Suveranul nostru ține posturile. La expoziția recentă de artă culinară în Viena s'arată iscusința, între ceilalți mulți străini, și bucătarul curții regale din România, dl Hermann Edner, care știe povestii unele lucruri interesante, observate în cursul unei lungi profesii de bucătar regal. Despre răposatul rege Carol spune, că lua o masă simplă totdeauna; ear actualul domnitor Regele Carol II trăiește neasămănat mai modest, decât mulți supuși ai regatului Său. Regelui actual îl plac bucatele naționale românești. Mămăliga nu lipsește dela masa Suveranului nostru; ear posturile, rânduite de biserica ortodoxă, sânt ținute din partea M. Sale cât se poate de strict. Cu șase săptămâni înainte de Paști încep reducerile în listele de bucate ale curții, — un fapt care a dat dlui Hermann, maestrului bucătar, nu puțină bătaie de cap.

Promovare. Dl Cornel Vraciu, absolvent al Academiei teologice «Andreian» a fost promovat în 31 Martie a. c. licențiat în teologie la facultatea teologică din Cernăuți.

Muzeu în Hagia Sofia. Cea mai mare și cea mai frumoasă biserică în vechiul Bizanț, una din vechile biserici ale imperiului roman de răsărit, ocupată de turci, după cucerirea Constantinopolului, a slujit drept moschee, ear acum, în urma ordinului dat de Mustafa Kemal Pașa, va fi transformată în muzeu pentru colecțiile de artă bizantină ale statului turcesc. Măndrețele de mozaicuri se scot la iveală de sub spoiala aplicată de musulmani: și astfel, interiorul celebrului monument va străluci în curând earăș în vechea sa splendoare.

Suprimare de școli. În marile orașe germane: Leipzig, Hamburg, Frankfurt, Berlin se găseau

școli, înființate prin constituția dela Weimar, — școli având un număr de 100 mii elevi, dar neavând religie. Noul ministru de instrucție al Prusiei, Rust, aplicând programul național-socialist, a decis desființarea tuturor acestor școli. Ceeace e curios acum, este faptul, că împotriva desființării lor protestează chiar cercurile religioase, având în vedere că toți elevii fără educație religioasă, între cari sânt mulți comuniști, au să invadeze în școlile confesionale, înrăurind pe ceilalți elevi.

ȘTIRI LOCALE

Sărbătoarea Florilor s'a celebrat și anul acesta în catedrala noastră cu obișnuită solemnitate. Sfânta liturghie a fost oficiată din partea I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae, asistat de preoțimea din centru. În decursul sfintei liturghii I. P. S. Sa a hirotonit într-un presbiter pe diaconul Nicolae Rențea, pentru parohia Lelese. Răspunsurile liturgice le-a dat corul mixt al catedralei condus de prof. T. Popovici. La priceasnă a predicat p. duhovnic al Academiei teologice, Mihail Neagu. La finea sfintei liturghii s'au împărțit cu sfânta țină a cuminențării toți funcționarii consistoriali. I. P. S. Sa a oficiat apoi doxologie din prilejul comemorării unirii Basabiei, despre care raportăm în alt loc din ziarul nostru. A sfinit apoi șase rânduri de odăjdii preoțești procurate pentru serviciile din catedrală; și în fine a distribuit mulțimii de credincioși anaforă.

Răscumpărare. Părintele consilier, Dl Dr. George Proca, și-a răscumpărat felicitările de ziua onomastică contribuind la fondul orfelinațului cu suma de 300 lei.

Sfințire de clopot. În praznicul Florilor, credincioșii parohiei de dincolo de linia ferată a Sibiului, au avut prilej de mare bucurie. Această parohie s'a născut de curând din grija I. P. S. Sale Mitropolitului nostru Nicolae, ca sufletele să nu rămână fără purtarea de grije cea duhovnicească. Pentru înjghebură parohiei celei nouă a fost trimis acolo un preot cu experiență, acum câțiva ani, părintele Ștefan Morar. După multă luptă și stăruință părintele Morar, este fericitul păstor al unei formațiuni de peste 600 familii. Bine înțeles, această populație este fără consistență, e floantă, încât te împedecă pentru o lucrare pozitivă mai mare, totuși pentru viitor sunt garanții că dincolo de linia ferată vom avea una din cele mai frumoase parohii ale Sibiului.

În Dumineca Florilor, am serbat una din primele realizări: sfințirea unui clopot. Iată toată averea parohiei. Biserica nu este, slujbele se fac la școala primară din str. Lupului, unde s'a înălțat provizor și clopotul.

La sfințirea clopotului a luat parte lume multă din parohie și prietini din afară; patru preoți și un diacon dela Mitropolie; cuvântarea ocazională a ținut-o preotul Gh. Secaș, mâncând dela cuvintele: *Pe cei vii îl chem, pe cei morți îi plâng, fulgerile le frâng.* Clopotul poartă numele de: *Nădejde.* Au mai vorbit dl I. Stoia, dir. școlar și parohul locului.

În primele sunete duioase ale clopotului atunci înălțat, lumea s'a îndepărtat, lăudând pe Dumnezeu.

Pr. Gh. Secaș.

Toți părinții de pe teritoriul orașului Sibiu, ai căror copii nu au fost vaccinați sau revaccinați, au să se prezinte cu copii la vaccinare sau revaccinare în zilele de 19, 21, 22—29 April și 2 Mai 1933, ora 3 după amiază în sala mare a primăriei municipiului Sibiu. Contravenienții vor fi amendați.

Hotelul Bulevard din Sibiu

Împreună cu restaurant și cafenea, întreprindere de prim rang — se închiriază pe termen de 6 ani începând din 15 Mai a. c.

Reflecții vor înainta oferte până la 20 April a. c. la Consiliul arhiepiscopesc ort. român în Sibiu, unde se pot vedea condițiile și se dau informații.

(23) 2—2 **Consiliul arhiepiscopesc.**

Nr. 3068/1933.

(25) 1—3

Concurs repetit

Pentru întregirea parohiei de cl. III **Raportel**, aparținătoare protopopiatului Geoagiu, se publică concurs cu termen de 15 zile dela întâia publicare în «Telegraful Român».

Venitele împreunate cu acest post sânt:

1. Retribuția cuvenită dela stat.
2. Casa parohială cu dependențe.
3. Folosirea a 5 jug. sesiune parohială de prima calitate, arabil și grădini.
4. Folosirea a două cimitire.
5. De fiecare familie (96) câte 3 dcl porumb sfărâmat.
6. Lemne necesare pentru foc.
7. Drept de pășunat în izlazul comunei.

8. Stola obișnuită în protopopiat. Observăm că parohia e situată la distanță de 5 km. de gara Simeria, într-o regiune frumoasă și accesibilă pentru transport.

Concurenții sânt poțiti a-și înainta cererile de concurs ajustate conf. normelor în vigoare al Geoagiului, oficiului protopopesc în termenul descris, având a se prezenta în parohie, pe lângă prealabila încuviințare de Consiliul arhiepiscopesc și având spre a se face cunoscut poporului și a se încredința de referințele locale.

Din secința secției bis. ținută la 6 April 1933.

Consiliul arhiepiscopesc.

Nr. 187/1933.

(24) 1—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de cl. III **Berghin**, din protopopiatul Sebeșului, cu termen de 30 zile dela întâia publicare în «Telegraful Român».

Beneficiile împreunate cu acest post sânt:

1. Casă parohială corespunzătoare.
2. 17 $\frac{1}{2}$ jugăre cad. arător și 2 $\frac{1}{2}$ jugăre fânaț.
3. Una zi de lucru de fiecare familie (120 fam.).
4. 2 stânjini lemne de foc din pădurea bisericii și o soarte de lemne din pădurea comunală, puse la dispoziție în curtea casei parohiale.
5. Salarul dela stat.
6. Stola uzitată în parohie.

Cererile de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român el Sebeșului în termenul indicat.

Candidații vor anexa la cererea de concurs și concesiune dela Prea-venerabilul Cons. arhiepiscopesc, că pot candida la această parohie. Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vre-o Duminecă sau sârbătoare la biserică spre a fi cunoscuți de către parohieni.

Sebeș-Alba, 26 Martie 1933. Oficiul protopopesc ortodox român al Sebeșului în înțelegere cu consiliul parohial.

Dr. Vasilie Oană
protopop.

Ad. Nr. 113/1933.

(22) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a **Bățalar**, cu filia **Bretea-română** din protopopiatul Hațegului, prin aceasta se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post sânt:

1. Salarul dela Stat, conform coalei B.
2. Sesiune parohială înainte de reforma agrară 4 jug. arător și fânaț în materă și cimitirile din materă și filie.
3. Adău, atât în materă, cât și în filie câte o măsură (30 l.) porumb sfărâmat dela fiecare familie.
4. Câte o zi de lucru de fiecare familie.
5. Venitele stolare uzitate în tract.

Candidații își vor procura concesiune de candidare dela Prea-veneratul Consiliu arhiepiscopesc.

Cererile de concurs se vor înainta subsemnatului oficiu protopopesc anexând toate actele și autorizația de a concura dela Prea Ven. Consiliu arhiepiscopesc: iar, pe lângă prealabila încuviințare, candidații se vor prezenta în vre-o Duminecă sau sârbătoare la biserică, ca să fie cunoscuți de credincioși.

Hațeg, 18 Martie 1933.

Oficiul protopopesc ortodox român Hațeg în înțelegere cu cons. parohial.

Ieronim Ciocan
protopop.

A APĂRUT

Cântările bisericesti

după melodiile celor opt glasuri ale sfintei biserici ort. române, culese și aranjate de

Dimitrie Cunțan

fost profesor la seminarul „Andreian”

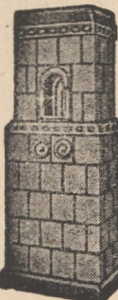
Ediția a III-a

îngrijită de

Timotei Popovici

preot, profesor de muzică la școala normală A. Șaguna
Prețul 120 lei frumos legată. Porto poștal 20 lei

Fondat: 1862

Fondat: 1862

Important pentru biserici!

Am onoare a oferi depozitul meu bogat asortat în

SOBE DE TERACOTĂ

din materialul chamotte garantat sigur contra focului în execuția cea mai modernă, toate formele, mărimile și culorile cu prețuri de fabrică. Înainte ce cumpărați cereți prețuri curente dela:

Prima industrie Ceramică din Ardeal

GUSTAV WILHELM

SIBIU, STRADA ROTARIILOR Nr. 5

(7) 2—2 R. S.

Nr. 109/1933.

(19) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa a III-a **Șteneș** cu filia **Boarta**, din protopopiatul Mediașului, prin aceasta se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post sânt:

1. Salar dela stat.
2. Sesiune parohială, în materă 9 jug. arător și fânaț, iar în filie 17 jug. primită prin reforma agrară.
3. Câte una ferdelă cucuruz sfărâmat dela fiecare familie și câte o zi de clacă.
4. Stola satorită pentru toate parohiile din tract.
5. De locuință se va îngriji viitorul preot dându-i-se voie a se stabili și în filie în caz de necesitate. Candidații își vor procura concesiune de candidare dela Prea-veneratul Consiliu arhiepiscopesc.

Cererile de concurs se vor înainta subsemnatului oficiu protopopesc în termen, și candidații se vor prezenta în parohie, în vre-o Duminecă sau sârbătoare, cu observarea dispozițiilor reglementare, spre a fi cunoscuți de enoriași.

Mediaș, 21 Martie 1933.

Oficiul protopopesc ort. rom. Mediaș în înțelegere cu consiliul parohial.

Ioan Crăciun
protopop.

Nr. 124/1933.

(20) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa a II-a **Sibiel**, protopopiatul Săliște, devenită vacantă prin decedarea parohului Valeriu Popoviciu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele sânt cele fasonate în coala B., pentru întregirea venitelor preoțesti dela stat.

Stola obișnuită în parohie.

Sesiune parohială de 1 jug. 785 st. □

Candidații își vor procura concesiune de candidare dela Prea-veneratul Consiliu arhiepiscopesc.

Concurenții își vor înainta cererile instruite în regulă subsemnatului oficiu protopopesc în termenul legal și se vor prezenta în comună spre a cunoaște poporul.

Săliște, la 12 Martie 1933.

Oficiul protopopesc al Săliștei în înțelegere cu consiliul par. din Sibiel.

Dr. Dumitru Borela
protopop.

A APĂRUT:

Cântările Liturגיע

Sfântului Ioan Gură de aur

pentru 3 voci egale

compuse de

Timotei Popovici

editura V

Prețul 80 lei leg., plus spese de poștă 20 lei.

Anunțuri și publicații se primesc cu prețuri cumpătate, la administrația ziarului:

Telegraful Român

ORDINEA BAILOR

Baie în bazenul de înot și lecții de înot

Pentru bărbați:

Luni: închis
Marți: dela 8—10 ore a. m. pr. urcate
Mercuri: dela 8—10 ore a. m.
Joi: dela 8—10 ore a. m.
Vineri: dela 8—10 ore a. m.
Sâmbătă: dela 8—10 ore a. m.
Duminecă: dela 7—9 ore a. m.

Pentru bărbați:

Băi de abur și de aer cald

Luni: închis
Marți: dela 1 $\frac{1}{2}$ —7 $\frac{1}{2}$ ore seara prețuri urcate
Mercuri: dela 1 $\frac{1}{2}$ —7 $\frac{1}{2}$ ore seara
Joi: închis
Vineri: închis
Sâmbătă: dela 8—12 ore a. m., dela 1 $\frac{1}{2}$ —5 p. m., dela 5—7 $\frac{1}{2}$ ore seara prețuri reduse
Duminecă: dela 7—12 ore a. m. prețuri urcate

Băi de cură

Luni: închis
Marți: dela 8—10 ore a. m. și dela 1 $\frac{1}{2}$ —4 ore p. m.
Mercuri: dela 8—10 ore a. m. și dela 4—7 $\frac{1}{2}$ ore seara
Joi: dela 8—10 ore a. m. și dela 1 $\frac{1}{2}$ —4 ore p. m.
Vineri: dela 8—10 ore a. m. și dela 4—7 $\frac{1}{2}$ ore seara
Sâmbătă: dela 8—10 ore a. m. și dela 1 $\frac{1}{2}$ —4 ore p. m.
Duminecă: dela 7—10 ore a. m.

Pentru femei:

Luni: închis
Marți: dela 10—12 ore a. m. pr. urcate
Mercuri: dela 10—12 ore a. m.
Joi: dela 10—12 ore a. m.
Vineri: închis
Sâmbătă: închis
Duminecă: dela 9—10 ore a. m.

Baie de familie:

Luni: închis
Marți: dela 1 $\frac{1}{2}$ —7 $\frac{1}{2}$ ore seara pr. ur.
Mercuri: dela 1 $\frac{1}{2}$ —7 $\frac{1}{2}$ ore seara
Joi: dela 1 $\frac{1}{2}$ —7 $\frac{1}{2}$ ore seara
Vineri: dela 10—12 ore a. m. și dela 1 $\frac{1}{2}$ —7 $\frac{1}{2}$ ore seara
Sâmbătă: dela 10—12 ore a. m. și dela 1 $\frac{1}{2}$ —7 $\frac{1}{2}$ ore seara
Duminecă: dela 10—12 ore a. m.

Pentru femei:

Băi de abur și de aer cald

Luni: închis
Marți: închis
Mercuri: închis
Joi: dela 1 $\frac{1}{2}$ —7 $\frac{1}{2}$ ore seara prețuri urcate
Vineri: dela 1 $\frac{1}{2}$ —5 ore p. m. dela 5—7 $\frac{1}{2}$ ore seara prețuri reduse
Sâmbătă: închis
Duminecă: închis

Băi de cură

Luni: închis
Marți: dela 10—12 ore a. m. și dela 4—7 $\frac{1}{2}$ ore seara
Mercuri: dela 10—12 ore a. m. și dela 1 $\frac{1}{2}$ —4 ore p. m.
Joi: dela 10—12 ore a. m. și dela 4—7 $\frac{1}{2}$ ore seara
Vineri: dela 10—12 ore a. m. și dela 1 $\frac{1}{2}$ —4 ore p. m.
Sâmbătă: dela 10—12 ore a. m. și dela 4—7 $\frac{1}{2}$ ore seara
Duminecă: dela 10—12 ore a. m.

BAI DE PUTINA

Luni: închis
Marți: dela 8—12 ore a. m. și dela 1 $\frac{1}{2}$ —7 $\frac{1}{2}$ ore seara
Mercuri: dela 8—12 ore a. m. și dela 1 $\frac{1}{2}$ —7 $\frac{1}{2}$ ore seara
Joi: dela 8—12 ore a. m. și dela 1 $\frac{1}{2}$ —7 $\frac{1}{2}$ ore seara

Vineri: dela 8—2 ore a. m. și dela 1 $\frac{1}{2}$ —7 $\frac{1}{2}$ ore seara
Sâmbătă: dela 8—2 ore a. m. și dela 1 $\frac{1}{2}$ —7 $\frac{1}{2}$ ore seara
Duminecă: dela 7—2 ore a. m.

În zilele de sârbătoare are valoare ordinea de Duminecă.